Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 130. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 10, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 10-го ЛИПНЯ 1996 р. Ч. 130. РІК CIII.

ПРЕЗИДЕНТ ПРИЙНЯВ РЕЗИҐНАЦІЮ УРЯДУ

Київ. — Президент Леонід Кучма прийняв резиґнацію прем'єр-міністра Павла Лазаренка й усього складу Кабінету Міністрів, повідомило 5-го липня агенство Ройтерс, покликаючись на радника Президента. Причиною резиґнації є нова Конституція, прийнята минулого місяця.

Президент доручив Урядові виконувати свої обов'язки аж поки не буде зформовано новий Кабінет Міністрів.

Конституція забороняє урядовцям і депутатам займати більше як один пост. Багато членів Кабінету Міністрів, включно з П. Лазаренком, є депутатами парляменту.

Згідно з Конституцією, Президент має впродовж трьох місяців представити на розгляд парляменту новий Уряд і нового прем'єр-міністра. Покищо, він має право призначати і звільняти прем'єра без схвалення Верховної Ради.

Л. Кучма сказав, що знову висуне кандидатуру П. Лазаренка і просите́ме депутатів схвалити його вибір. Згідно з джерелами, наближеними до Президента, це має статися цього тижня.

(Закінчення на стор. 5)

Л. КУЧМА ЗВІЛЬНИВ В. ШМАРОВА

Київ. — Президент Леонід Кучма усунув 8-го липня з посту міністра оборони Валерія Шмарова, якого національно-демократичні сили давно звинувачували у розвалі Збройних Сил України.

У президентському указі сказано, що В. Шмарова звільнено за його власним бажанням.

Тим самим указом усунено й міністра енергетики Василя Євтухова, теж на його прохання. Це звільнення збіглося з великим страйком шахтарів Донбасу, які вимагають виплати заборгованих платень. Покищо не призначено нових міністрів на ці два пости.

Перший цивільний міністер оборони в СНД В. Шмаров здійснив значне зменшення післясовєтської української армії від 720,000 до 400,000 вояків і успішно завершив процес вивезення ядерної зброї з України в Росію. Він також поставив свій підпис під договором про нерозповсюдження ядерної зброї.

Саме реформування української армії, яке проводив міністер, викликало в національно-демократичних сил на чолі з газетою „Вечірній Ки-їв" опір. Націонал-демократи звинувачували В. Шмарова в ослабленні українського війська, а „Вечірній Київ" — в спробі державного перевороту. Крім зменшення чисельности вояків, міністерство оборони на чолі з В. Шмаровим плянувало реґіональний поділ війська, що, на думку націонал-демократів, означав децентралізацію і розвал армії.

Перепадало В. Шмарову і з лівого боку. Комуністи засуджували його за намагання зміцнити співпрацю з НАТО.

Призначений на пост міністра оборони 1994 року, В. Шмаров брав активну участь у розвитку програми НАТО „Партнерство для миру".

(Закінчення на стор. 5)

Американці сприяли перемозі Б. Єльцина

Ню Йорк. — Журнал „Тайм" у своєму останньому числі повідомив, що група американських політичних експертів брала участь у виборчій кампанії Бориса Єльцина, використовуючи при цьому тактичні способи і методи виборів у З'єднаних Стейтах Америки.

Група американських дорадників, не привертаючи до себе найменшої уваги, мешкала в одному з московських готелів. Журнал робить висновок, що американці не пов'язані ні з якими урядовими установами ЗСА. „Тайм" також повідомляє, що кожному дорадникові „бідний" московський уряд заплатив по 250,000 дол. Крім того, їм видавалося окремі гроші на щоденні видатки.

До складу групи входили Джо Шумейт, який до того працював у бюрі каліфорнійського губернатора Піта Вілсона, Джордж Гортон, також близький до П. Вілсона діяч, Стівен Мур з Вашінґтону, спеціяліст у ділянці публічних зв'язків, і Ричард Дреснер з Ню Йорку. Всіх їх заздалегідь, нібито ще в лютому цього року, зібрав Фелікс Брайнін, спеціяліст у питаннях американських інвестицій у Росії. У 1979 році він еміґрував з Білорусі і тепер мешкає у Сан Франсіско. В останні роки підтримував з російським президентом тісний зв'язок.

Члени американської групи активно взаємодіяли з Тетяною Дяченко, старшою дочкою Б. Єльцина, яка була практичним координатором передвиборчої кампанії свого батька. Група працювала в умовах секретности. Хто мав якісь запитання, той діставав відповідь, що американці приїхали у справах розвитку торговельних стосунків.

ПАПА ВІДПРАВИВ СЛУЖБУ БОЖУ З НАГОДИ 400-ЛІТТЯ БЕРЕСТЕЙСЬКОЇ УНІЇ

Ватикан. — Святкуючи чотири століття Берестейської унії і закликаючи всіх християн до єдности напередодні третього тисячоліття, Папа Іван Павло II відправив в неділю, 7-го липня, Службу Божу в східному обряді, повідомило агенство Ройтерс.

Собор св. Петра, прикрашений жовтими квітами і великим золотим панікадилом в центрі вівтаря, був переповнений вірними, майже 1,000 яких були з України.

Папа в золотій митрі і золотих ризах разом з Кардиналом Мирославом Іваном Любачівським відправили тригодинну Службу Божу українською, італійською і англійською мовами.

Українські греко-католицькі священики співали Літурґію і кадили ладан, святкуючи чотири століття Берестейської унії, за якою частина Української Церкви визнала верховенство Риму під умовою збереження візантійського обряду.

Папа, звертаючись до вірних українською мовою, сказав, що святкування 400-ліття Берестейської унії є історичним моментом. Він також зазначив, що це святкування є закликом до єдности християн.

Перед тим УГКЦ запрошувала Папу в Україну, але Ватикан не погодився на це, боячись погіршення відносин з Російською Православною Церквою.

Кілька місяців тому папський нунцій пояснив, що причиною неприїзду Папи в Україну є напруженні стосунки між українськими греко-като-

(Закінчення на стор. 5)

Створено національну аґенцію реконструкції та розвитку

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма підписав указ про створення Національної аґенції реконструкції та розвитку, мета якого — формування й здійснення державної політики у сфері взаємодії з міжнародними фінансовими організаціями, сприяння чужоземним інвестиціям та координація конкретних проєктів. Аґенція має статус міністерства й очолює його колишній віцепрем'єр з економічних питань Роман Шпек.

За його словами, аґенство добиватиметься поліпшення правних умов для отримання й використання фінансової та технічної допомоги українськими підприємцями, дбатиме про її ефективність.

Міністер закордонних справ України Геннадій Удовенко, який брав участь у презентації нової урядової аґенції, звернув увагу на поглиблення економічних реформ в Україні та незворотність обраного державою курсу на інтеґрацію в європейські економічні й політичні структури.

Рух закликав Президента утвердити українську мову і символіку

Київ. — Маючи за собою підтримку ухваленої минулого місяця Конституції України, Рух звернувся до Президента з вимогою забезпечити послідовне вживання української мови органами влади, а також зліквідувати на всій території України залишки совєтської символіки.

„Згідно зі статтею 10-ою Конституції, державною мовою в Україні є українська мова, — сказано в зверненні. — Але навіть побіжна аналіза використання державної мови в органах влади та управління, державних установах і закладах свідчить про те, що закон про мову, а тепер Конституція, в Україні фактично іґноруються".

Автори звернення стверджують, що державної мови майже не чути в Адміністрації Президента, Кабінеті Міністрів, обласних, міських і районних державних адміністраціях. Урядовці національного рівня нерідко вживають державну мову лише під час „парадних" заходів та під час зустрічей з журналістами, сказано у заяві. Місцеві можновладці, звичайно, не утруднюють себе навіть цим.

Рух звертає увагу й на те, що топоніміка в багатьох реґіонах України залишилася прокомуністичною і антиукраїнською. Навіть автентичні українські назви нерідко передаються в російській транслітерації.

Те саме стосується і символіки.

Рух стверджує, що в Україні не випрацьовано і не впроваджується державну ідеологію. Влада декларує свою „позаідеологічність" та „позаполітичність", а тим часом триває обробка свідомости громадян з допомогою комуністичних символів. Атрибутика большевицької ідеології й таталітарно-комуністичної системи досі „прикрашає" будинки Верховної Ради, Кабінету Міністрів, державних адміністрацій.

СВІТОВІ ЗАГРОЖУЄ ПЕРЕНАСЕЛЕННЯ

Вашінґтон. — Американські вчені підрахували, що за сьогоднішніх темпів зростання населення кількість мешканців земної кулі протягом найближчих ста років теоретично може досягти 100 блн. Найвищий приріст населення — у Південній Азії, в Африці та на Близькому Сході, де пересічна родина має шестеро дітей, тим часом як для стабілізації демографічної ситуації в світі кожна родина мусила б обмежитися двома дітьми.

Найшвидше зростає населення в Омані та палестинському секторі Ґаза — на 5 відс. щорічно, тобто це означає, що за 14 років воно має шанси подвоїтись. Найнижчий приріст населення — в Европі, де пересічно троє дітей припадає на дві родини і де в цілому ряді країн — Україні, Італії, Білорусі, Росії, Румунії, Чехії, Хорватії, Німеччині, Болгарії, Мадярщині та прибалтійських державах — населення зменшується.

З'єднані Стейти мають найбільший приріст серед розвинених країн, так що, за оцінками вчених, їхнє населення у найближчих півтора століття має подвоїтись. Велику частину цього приросту становить, однак, не народжуваність, а імміґрація.

Найбільше занепокоєння викликає Африка, де найвищий рівень народжування поєднується з найнижчим рівнем життя. Очікується, що до 2025 року в самій лише субсагарській Африці проживатиме 1.35 блн. людей. Епідемія АІДС у Ботсвані, Кенії, Замбії, Маляві, Уґанді, Зімбабве та інших країнах, правдоподібно, зменшить цю цифру на 100 млн., але демографічні проблеми від такого "зменшення" лише загостряться.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

УРЯД ПОЛІПШИТЬ КОНТРОЛЮ НАД ЕКСПОРТОМ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ

КИЇВ. — Рада Національної безпеки при Президенті України розглянула питання контролі над експортом військової техніки й обладнання, а також товарів і технологій так званого подвійного використання, тобто тих, які можуть використовуватись і в мирних, і у військових цілях. Запропоновано заходи, які мають заохотити українських виробників до поширення експорту і водночас посилити їхню відповідальність за порушення законів. Особливу увагу буде звернено на захист новітньої техніки, нерозповсюдження ракетних технологій.

СОЦІЯЛІСТИ ГОЛОСУВАЛИ ПРАВИЛЬНО

КИЇВ. — Київський міський комітет Соціялістичної Партії України розглянув поведінку депутатів-соціялістів у парляменті під час прийняття Конституції і визнав її правильною. Хоча Конституція, на думку соціялістів, не зовсім демократична і не цілком відповідає інтересам народу, все ж вона була прийнята демократичним шляхом, з урахуванням важливих поправок, запропонованих соціялістами. Перший секретар політвиконкому СПУ та голова фракції соціялістів у Верховній Раді Іван Чиж повідомив також про свою зустріч із виконуючим обов'язки прем'єр-міністра Павлом Лазаренком. Ішлося про підтримку кандидатури нового прем'єра під час затвердження її в парляменті та про можливу участь соціялістів в Уряді.

УРЯД ДОПОМАГАЄ СІМ'ЯМ ЗАГИБЛИХ

КИЇВ. — Кабінет міністрів постановив надати одноразову матеріяльну допомогу сім'ям тих тридцяти осіб, що загинули під час недавньої трамвайної катастрофи у Дніпродзержинському. Допомога надається з резервного фонду Уряду й виносить 300 млн. карб. (1,600 дол.) на кожну сім'ю.

ФОРМУЄТЬСЯ КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД

КИЇВ. — Проблеми формування Конституційного суду були обговорені на спільному засіданні Президії Верховного суду, Вищого арбітражного суду та ради суддів України. Учасники засідання створили організаційний комітет, який має провести 20-го вересня всеукраїнський з'їзд суддів і висунути шістьох своїх кандидатів до складу Конституційного суду України. Ще по шість суддів мають назначити відповідно Президент і Верховна Рада.

ШАХТАРІ ВИСУВАЮТЬ ПОКИЩО ЛИШЕ ЕКОНОМІЧНІ ВИМОГИ

ДОНЕЦЬК. — Голова Незалежної Профспілки Гірників України Михайло Волинець повідомив, що на Донбасі тепер страйкує 73 шахти — майже третина від їхньої загальної кількости. За його даними, до страйку готові приєднатися ще майже 100 шахт. Не страйкують покищо гірники двох реґіонів — Павлоградського і Червоноградського. Головна вимога страйкарів — виплата їм заборгованого заробітку, що становить уже понад 106 трильйонів карб. (понад півбільйона дол.). М. Волинець застеріг, що в разі дальшого зволікання з виплатами, до економічних вимог можуть долучитися політичні. Представники Компартії та Української Національної Асамблеї ведуть активну пропаґанду серед шахтарів.

УРП КРИТИКУЄ ПРЕЗИДЕНТА

КИЇВ. — Голова Української Республіканської Партії, депутат Верховної Ради Богдан Ярошинський надіслав відкритого листа Президентові Леонідові Кучмі, в якому висловив занепокоєння надмірною заанґажованістю українських керівників у внутрішні проблеми сусідньої держави. Відверта підтримка одного з кандидатів у президентських виборах у Росії є досить недипломатичним актом, — вважає Б. Ярошинський. — Але ще більш недоречними є вияви сердечної дружби до керівника держави, яка не приховує своїх територіяльних претенсій до України, заперечуючи рівноправне партнерство. УРП застерігає Президента від "дальших поступок російським імперським силам, які вимагають підписання нерівноправного договору з Україною та узаконення довготривалого перебування своїх військ на нашій території".

ПАРЛЯМЕНТАРИСТИ РЕМІСУВАЛИ

КИЇВ. — З рахунком 2:2 закінчився в мадярському місті Дебрецин міжнародний товариський матч між футбольними дружинами Верховної Ради України і парляменту Мадярщини, повідомив кореспондента УНІАР депутат з Кривого Рогу Володимир Мельник. Голі забили сам В. Мельник, який є представником групи „Єдність", і заступник керівника групи „Державність" Роман Безсмертний.

УКРАЇНА ДІСТАВАТИМЕ НАФТУ З ІРАКУ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Як інформує американська газета „Волл Стріт Джорнал" з 8-го липня, в суботу, 6-го липня, представники Іраку підписали угоду з Україною і продаватимуть їй 500,000 бочок нафти день — від того часу, коли ООН згодиться на продовження експорту з Багдаду до інших країн. Якщо це сповниться, Україна дістане велику дозу допомоги у пальному і більше не буде залежати від Росії.

На Союзівці відбудеться вчительський семінар

Ню Йорк. — Управа Шкільної Ради при УККА повідомляє, що і цього року, дякуючи УНСоюзові, відбудеться двотижневий семінар для підвищення кваліфікацій учителів шкіл українознавства. Семінар відбудеться від 21-го липня до 3-го серпня ц. р. на загальнознаній відпочинковій оселі Союзівці.

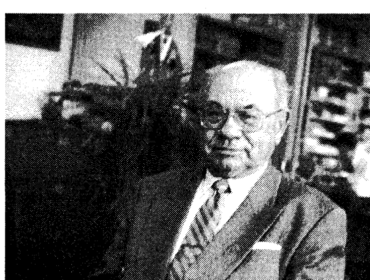
Директори шкіл отримали інформації в обіжниках Шкільної Ради про згаданий учительський семінар. Кандидати ще можуть зголошуватися, в порозумінні з директором школи, на адресу Шкільної Ради, подаючи короткі інформації про себе, в якій школі і що викладають, адресу і телефон.

Керівником семінару є д-р Евген Федоренко, голова Шкільної Ради, а лекторами будуть фахівці з окремих українознавчих предметів. Зголошення слід надсилати на: Educational Council — UCCA, P. O. Box 391-Cooper Station, New York, N. Y. 10276-039; tel.: (212) 477-1200 fax (212) 777-7201.

Після ювілею — з оптимізмом у майбутнє!

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Ректор Українського Вільного Університету проф. Мирослав Лабунька добре відомий із своєї постійної активности повної оптимізму, тому коли він при нагоді короткого перебування в ЗСА заходить до нашої редакції, ми відразу переконані, що він приносить нові, цікаві, а передусім добрі вістки про діяльність УВУ. Звичайно, знаємо із довголітньої практики у громадському житті, після ювілеїв приходить свого роду застій, чи перерва, що їх викликує повний активности і надзвичайних подій час. Але у випадку УВУ, здається, це правило не відповідає дійсності. Проф. М. Лабунька ентузіястично розповідає про це, як вдалося при активній допомізі високих ватиканських чинників врятувати наразі фінансово забезпечене існування УВУ, з обіцянкою допомоги баварського уряду.

— Чи можете вияснити нам, що спричинило фінансові проблеми УВУ і

Проф. М. Лабунька, ректор УВУ, на розмові у редакції „Свободи".

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 8-ГО ЛИПНЯ, президент Билл Клінтон повідомив, що утворює окрему федеральну комп'ютерну систему для простеження незаконного продажу пальної зброї підліткам. Це є одна з ініціятив Уряду, щоб допомогти місцевим поліційним властям стримати доставу пальної зброї підліткам і цим способом зупинити значний зріст збройних насильств і вбивств серед цієї групи громадськости країни. Окремим церемоніялом у Білому Домі начальники поліції з 17-ох міст ЗСА підписали договір, яким добровільно погодились подавати всю інформацію про кожну пістолю, котру вони відберуть від малолітнього злочинця під час вчинення злочину. Ці дані будуть уведені у згадану державну комп'ютерну систему та використані для того, щоб знайти тих, які цю зброю продають малолітнім.

У СВІТІ

У НОВОМУ ЧИСЛІ щорічника Міжнародного інституту досліджень проблем миру, що виходить у Стокгольмі, повідомляється, що з-поміж усіх держав світу найвищще поновлюють і поповнюють свої збройні арсенали країни Азії. Від 1986 до 1995 року частка Азії у світовому імпорті зброї збільшилася удвічі — з 26 до 46 відсотків. Найбільші закупи зброї (майже на 1.7 блн. дол.) здійснив Китай, на другому місці — Південна Корея (1.6 блн. дол.), на третьому — Єгипет (1.5 блн. дол.). Стабільними покупцями зброї є також Туреччина, Савдійська Арабія, Японія, Греція, Індія, Тайван і Німеччина. Всього в 1995 році у світі продано зброї на 22 блн. 797 млн. дол. У списку експортерів пер-ше місце займають З'єднані Стейти Америки, друге — Росія.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Хвилююче слово: Тибет

Відразу в уяві постає загадковий світ, давній і мудрий — глибоко захований у горах світ монастирів, світ таємничих релігійних, філософських та медичних трактатів, дуже самобутніх вірувань і традицій, духовної чистоти і величі. Один з тих численних людських світів, що є окрасою нашої плянети. Так, Тибет як історично-культурне явище належить усьому людству. Тим часом цей вийнятково мирний, тихий край грубою силою підкорюють китайці „Все, що до Сходу — то країна Великого Китаю, все, що до Заходу — то країна Великого Тибету", — каже один з найдавніших трактатів, знайдених вченими у Лясі, тибетській столиці — „місті богів". Тобто тут ідеться про те, що Тибет — це щось зовсім інше, ніж Китай. На жаль, невдовзі від Тибету як етнічно-культурного феномену може залишитися хіба назва.

Ще на початку століття тибетці проголосили незалежність своєї країни. В 1950 році Тибет окупували китайські війська, самостійний народ формально став „автономним", а фактично — поневоленим. Змалку орієнтовані на безгріховне, вгодне Богові життя, тибетці не могли змиритися з чужою сваволею, не могли прийняти чужі їхній ментальності порядки. У 1959 році спалахнуло повстання, жорстоко придушене китайцями. Далай-лама, духовний лідер, опинився на вигнанні в Індії. За ним пішло понад 120,000 найпослідовніших ламаїстів. Почалося масове знищення буддійських храмів і монастирів, масовий терор, жертвами якого стали півтора мільйона мешканців краю, десятки тисяч кинуто до китайських тюрем. За роки „культурної революції" китайці до решти обезкультурнили своєю присутністю духово недоступний для них Тибет. З 6,200 монастирів залишилося тільки сім. З Джоганського храму, святині тибетських буддійців, китайці зробили свинарник. Чисельність тибетців з шести мільйонів зменшилася до чотирьох. А нашестя китайців триває — їх тепер у Тибеті вже понад сім мільйонів. Ляса стала цілком китайським містом — з ресторанами, галасливими ринками замість монастирів, зі злодіями і наркоманами.

Останній виступ тибетців проти гніту відбувся у травні минулого року. Від того часу репресії з боку китайської влади не припиняються. Китайці, проте, вміють репресувати по-китайськи — без зайвого розголосу, під „пристійними" гаслами. Наприклад, під гаслом „ефективного плянування родини", яке насправді є антитибетським геноцидом. Тибетський лікар Тасі Долма, якій недавно пощастило втекти до Індії, розповіла: „Щороку, від квітня до вересня, китайська влада посилає в тибетські села медичні бригади, які стерилізують тибетських жінок — понад 2,500 щороку. Аборти роблять навіть на восьмому місяці вагітности. Жінок стерилізують без їхньої згоди через тиждень після народження першої дитини. Кількість стерилізованих тибетських жінок перевищує 85 відсотків у віці від 25 до 35 років".

Якраз тепер Пекін розгортає нову хвилю репресій у Тибеті. Формальна підстава — сміховинна: монахи, бач, без дозволу влади тримали на стінах фотографії далай-лами. Цього було досить, щоб китайські війська почали нові погроми. У Гандені, а відтак у монастирі Дренунг, у самій Лясі, загинуло кілька десятків буддійських священиків.

Самозрозуміло, громадськість світу виступає проти китайської наруги над Тибетом. На чотирьох сесіях Генеральної асамблеї ООН більшість делегацій трактувала дії Китаю в Тибеті як агресію. ЗСА, Індія, Австралія, Італія та інші держави оприлюднили рішучі дипломатичні протести. Навесні цього року над 500 містами світу, в тому числі над Харковом, українським містом, вітри розвівали червоно-жовто-білі тибетські прапори. У цей спосіб світ вимагав, щоб ООН визнала уряд далай-лами єдиним представником інтересів тибетців.

Одначе китайська дійсність не дає підстав для оптимізму. Тибет багатий корисними копалинами, в останні роки там знайшли уран. Китай швидко висмоктує соки з цієї землі, як колись Москва — з України. Вже знищено понад 40 відсотків унікальних тибетських лісів. Ліси, певна річ, можна відновити. Гірша справа з народними традиціями, неповторною тибетською культурою. Без рішучої підтримки з боку світової спільноти Тибет, як оригінальна сторінка людської цивілізації, може загинути.

...Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Осип Труш

ЩО НЕПОКОЇТЬ РОСІЙСЬКОГО ГЕНЕРАЛА?

З великою увагою всі спостерігали й аналізували вибори в Росії. З не меншою увагою присвячується велике зацікавлення відносно російських збройних сил (РЗС), які тепер здеорієнтовані, ослаблені і принижувані, бо втратили, може тільки на короткий час, ті привілеї і респект, які були притаманні армії в структурі комуністичного СССР. Втрата такого упривілейованого становища відбилася дуже негативно на сучасному стані РЗС. І всупереч тому, що тепер немає, згідно з аналізою військових чинників Заходу, великої небезпеки для конвенційної війни, то, з другого боку, це є сила, яка може дестабілізувати ситуацію в Росії і в міжнародному маштабі.

Причиною цієї нестабільности РЗС на підставі аналіз військових знавців входять в рахубу такі аспекти: відсутність ясно окресленої місії в теперішній час, недостатня фінансова база, почуття меншевартости, синдром конспірації й послаблення контролі цивільного сектора над РЗС.

Водночас феномен, який дає поштовх до радикальних змін в армії Росії, криється саме у цих недоліках, які названо вище. Підсичує цей феномен дестабілізації ненависть до Заходу, про яку говорив недавно ген. Валерій Міронов, коли мав інтерв'ю в „Московскіх. Новостях", де він ствердив, що примара холодної війни не закінчилася з розпадом СССР, а далі продовжується в рядах РЗС. Він згадав, що приготовляються пляни перевезення ядерної тактичної зброї на західний кордон і евентуальна окупація балтійських держав. Ген. Міронова уважають найбільш ліберальним і він є дорадником прем'єра. Його твердження можна б назвати чи пояснити, як один з факторів психологічної війни, але рівночасно треба усвідомити собі, що у цій нестабільності і безконтрольній ситуації РЗС можуть піти на ці радикальні кроки, щоб звернути на себе увагу Заходу, російського народу, а особливо Думи, яка не приділяє інтересам армії належної уваги, як це постійно підкреслює генералітет армії. Отже, у цій ситуації все є можливе і це мають на увазі чинники Заходу.

Коли мова йде про НАТО, балянс сухопутних сил є на його боці. Тому російський генеральний штаб ставить наголос на ядерну зброю, де вони мають перевагу і постійно удосконалюють її, щоб надолужити свою слабшу позицію, коли йдеться про російські сухопутні сили, які хоч є чисельнішими, ніж в НАТО, однак під оглядом боєздатности стоять у значній мірі позаду. Отже, тому увага звернена на ядерну зброю, щоб цим зрівняти балянс сил з НАТО.

Тут виринає постійно питання цивільної контролі над РЗС, яка не є ще прийнята в російській армії, як це практикується в демократичних країнах. Такої традиції не було в Росії від початку її існування, але тепер, коли йде процес демократизації, це питання виходить на денне світло. До цього питання повернувся депутат Думи Алєксєй Арбатов і ствердив, що це є першочергове питання для якнайшвидшого вирішення, щоб врятувати РЗС від корупції і беззаконности та провести реформи демократизації.

На жаль, ці побажання А. Арбатова бліднуть у щойно новій післявиборній ситуації, коли до впливу у формуванні нової політичної структури прийшов разом з Єльцином ген. Алєксандр Лебєдь, який у виборах одержав 11 мільйонів голосів і став поруч Єльцина, і за його згодою найбільш впливовим членом уряду Росії. Вже злетіли голови кількох генералів і членів уряду і тяжко передбачити, де і коли цей процес закінчиться. А цей процес є дуже важливим фактором і для України.

Очевидно, що треба нам бути приготованим на багато несподіванок, які є вже відомою характеристикою ген. А. Лебєдя. Від нього можна всього сподіватися, а будучи рішучим і хитрим політиком, для нас він тим більше небезпечний. Для РЗС він може стати їх рятівником і повернути їх з роздоріжжя, на якому вони опинилися, на шлях сили і респекту, який вони втратили після розвалу СССР.

Олександер Серафин

СПРОБИ КОНТРОЛІ РИСКУ В БАНКАХ

Протягом останніх трьох років багато міжнародних банків задовольнялися рекордовими прибутками і високо піднесеною вартістю їхніх акцій, хоча з початком 1990-их років навіть деякі з найбільших виглядали досить нестійкими. Загально кажучи, банківські справи є сильніші тепер, ніж в минулому.

Банки сьогодні мають більше капіталу, що допоможе їм боротися з майбутніми несподіванками. Це є наслідком угоди 1992 року, яка вимагає, щоб капітал становив мінімум вісім відсотків активів, обтяжених риском. Банки також ввели в життя витончену систему управління з допущенням риску. Ця система допомагає банкам більш чітко встановити риск у їхніх відділених позичок і продажу цінних паперів, і взяти потрібні заходи. Також дерегуляція змінила банки кількома способами.

В Америці вона дозволила банкам географічну диверсифікацію, що зменшує залежність банків від економіки одного стейту. Рівночасно банки продовжували диверсифікацію поза їхній підставовий бизнес — позичати гроші. Багато американських і японських банків заклали свої власні операції для продажу і гарантії розміщення цінних паперів в окремих філіях, щоб задовільнити правні вимоги. Інша форма різноманітности в Европі — партнерство зі забезпеченевими фірмами. В ЗСА банки розвинули свої адміністрації фондами та інші серви́си за винагородою. За даними Федерального резервного банку стейту Ню Йорк, прибутки з таких операцій майже подвоїлися від 60-80-их років. Всі ці поліпшення, заведені банками, зробили їх стабільнішими.

Навіть коли банки мають ефективну систему управління з допущенням риску, вони не є вільні від певних надуживань працівників, наприклад, Барінгс, Сумmітомо чи Даїва банки. Іншим риском є фінансові звіти, які не обов'язково віддзеркалюють дійсну вартість акцій чи активів, яка змінюється майже щодня. Банки роблять багато бизнесу між собою. Це поширення стосунків у сполуці з великими сумами операцій змушує їх бути дуже обережними стосовно риску.

Майже кожного дня трильйони долярів переходять світову систему сплати і розрахування. Заборгованість протягом дня між банками часом є більші, ніж капітал цих банків. Розрахунки між банками відбуваються кожного дня за допомогою комп'ютерної системи. Невиконання своїх зобов'язань з різних причин одним банком може мати серйозний вплив на інші банки, які розраховують на вчасні денні розрахунки.

Центральний банк ЗСА бере на себе відповідальність за вирівняння залеглої суми, якщо один з банків цілої системи не може розрахуватися при кінці дня. Центральні банки інших країн встановили межі на заборгованість одного банку супроти іншого. Щоб уможливити розрахування між банками, продовжено бизнесові години.

Щоб забезпечити індивідуальні депозити, федеральний уряд ЗСА створив у 1934 році спеціальні забезпеченеві корпорації, які адмініструють забезпеченевий фонд банків, щадниць і кредитових спілок. Забезпечення в ЗСА є 100 відсотків до висоти 100,000 дол. Інші країни мають свої системи приватно адміністровані, які забезпечують звичайно на менші суми, наприклад, 31,000 дол. у Великобританії.

Між 1994 і початком 1980-их років пересічно 15 комерційних банків банкрутували щороку. Подібна ситуація була зі щадницями. В кінці 1991 року 1,000 банків мали проблему, а рік пізніше — 2,000, або половина щадниць збанкрутували, змушуючи державний уряд ЗСА виплатити 150 блн. дол. Інші країни мали і мають свої проблеми з банками, головно Японія, де уряд старається врятувати сім банків сумою 6.3 блн. дол.

Знайти ідеальну розв'язку між банковою стабільністю і ефективністю не є легко. Одна група економістів вважає, що розв'язку можна знайти через зміни банкових законів. Інша вважає, що потрібні далекойдучі зміни в сітці безпеки, яка підтримує більшість міжнародних банків. Більш строгі закони можуть змінити плавність капіталу до країн з менш жорсткими законами. Банкіри можуть завжди знайти спосіб обійти закон.

Студія Лондонської бизнесової школи торік встановила, що прямий кошт фінансування діяльности регулювальників у ЗСА становив би 795 млн. дол. річно. Додатково банки затрачали б 14 блн. дол. річно на звітування, які вимагали б нові закони.

Перш ніж вводити коштовні регуляції, уряди деяких країн шукають іншого способу змусити банки діяти більш розсудливо, — узалежнити кошт забезпечення від риску їхнього портфоліо, або зменшити висоту забезпечення і тим дати вкладникам більший стимул контролювати свої банки. Існують також інші можливості — зробити банки відповідальними один за одного.

Найбільш крайня ідея, яку пропагують поза банковою промисловістю, є приватизація забезпечення депозитів і банкових регуляцій. Це змусило б банки платити ринкову ставку за їхнє забезпечення і заохочувало б забезпеченеві фірми змушувати банки не брати надмірних рисків. Фоном цієї думки є те, що державне

(Закінчення на стор. 6)

Леонід Рудницький

УВУ: 75 РОКІВ НА СЛУЖБІ УКРАЇНСЬКІЙ ДІЯСПОРІ

II

УВУ давав емігрантам почуття певної гордости. Він, як відомо, був у свій час єдиним українським університетом, у час, коли в Україні не було справні українських університетів, які діяли б в руслі традиції української наукової культури. Вигнанці йшли до цього закладу з переконанням, що такого рівня української освіти їм уже не знайти. Крім того, вони усвідомлювали, що умова їх етнічного виживання на чужині — в поколінні прийдешньому, а отже віддавали й своїх дітей до цієї вищої школи. Виживання національної меншини, як відомо, залежить від „критичної демографічної маси", існування традиційних інституцій і достатньої міри політичного визнання. Наша еміграція мала до певної міри тільки два останні складники. Отже УВУ завжди вважався захистом і збереженням мовної та культурної ідентичности. Підтримка університету, яка, додамо, не завжди була така, яка вона могла б бути з боку українського загалу, базувалась на сантименті і відчутті необхідности тих людей, яким була дорога українська наука. УВУ підносив українців в очах народу, в лоні якого вони жили, родив повагу до нас, як до нації, що дбає про свою освіту (це є дуже важливим, позаяк тривале життя етнічної меншини залежить великою мірою від ставлення до неї більшости населення країни). Він родив чуття певної нашої повноцінности, як діяспора, що заснувала й береже, свого часу єдиний, а тепер — найстарший екзильний університет у світі.

Існування університету гуртувало молодих, старших і старих, радикальних, поміркованих і консервативних. Причетність до університету єднала всіх. Обов'язки ж викладачів університету виходили, як правило, за рамки усталених. Професор УВУ був і активним учасником життя громади, членом численних громадських організацій, дорадником, вихователем, літописцем, письменником, редактором, видавцем, журналістом. Але передовсім він завжди був і лишився досі любителем української культури, який сповняв свої академічні обов'язки не задля платні, а з почуття покликання до благородного діла. Були професори, які навіть частину своєї невеликої платні віддавали на потребу університету, частинно фінансуючи його видавничу та культурну діяльність.

Те, що університет зберіг свою вірність гуманістичним наукам, теж дуже багатомовне. Тут і виявляється його змагання за духовий зріст українського народу на чужині і за створення вихідних позицій для відродження вільної науки в Україні. Про цю діяльність УВУ писали такі його подвижники як Іван Мірчук, Наталія Полонська-Василенко, Олександер Кульчицький, Ярослав Рудницький, Володимир Янів та інші. Цей акцент на гуманістичні науки, на філософію, психологію, літературознавство, мистецтвознавство також робили університет активним в тому інтернаціональному вимірі, про який ми тут вже дещо згадали. Увага до національних проблем в контексті проблем загальнолюдських надавала йому певної, як кажуть німці, unzeitgemaesse Aktualitaet — античасової актуальности, — то є увага до вічних проблем, вирішення яких рухає світ вперед. У час, коли акцент робився на техніку і технологію, УВУ тримався культури. Цей дух часу нашої доби, в якому різко протиставлялась культура і цивілізація, у визначенні Арнольда Тойнбі, дуже влучно підхопив ще 1968 року тодішній ректор УВУ Володимир Янів у своїй доповіді „Роля і завдання Українського Вільного Університету в сучасному": „...при поступі цивілізації загубився зв'язок між людиною і всесвітом, між творцем та об'єктивованим від нього предметом, між ланками структуризованої, розчленованої в єдності цілости.

(Закінчення буде)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Про Український Музей у Празі

У статті „Дбаймо громадою про Український Музей", що появилася у „Свободі" (ч. 115 з 18-го червня), Михайло Кучер пише про важливість українських музеїв у нашому суспільстві і згадує Музей Визвольної Боротьби у Празі. Ця згадка дуже актуальна. Сьогодні, особливо в науці, мало відомо про цю важливу музейну збірку української еміграції, яку після війни вважали втраченою, але яка, на щастя, збереглася у Празі. Музей діяв від 1925 до 1948 року і з ним співпрацювали видатні представники української культури і науки: І. Горбачевський, С. Смаль-Стоцький, О. Яковлів, В. Біднов, В. Старосольський, О. Колесса, Д. Дорошенко, Д. Антонович, Ф. Щербина й інші.

На увагу нашої громади заслуговує плян Інституту Української Археографії ім. М. Грушевського в Києві спільно з гарвардським українознавчим центром видати опис матеріялів музею під назвою „Український Музей у Празі".

Упорядкування музейного матеріялу-архіву та завершення опису, який появиться у новому виданні, забрало багато років і вимагало значних коштів. Збірка охоплює 8 службових і 6 облікових книг, 5 реєстраційних посібників та 108 картонів літературного і документального матеріялу загальним обсягом 13.5 метра довжини. Її упорядковано згідно з первісним організаційним подолом музею по відділах (відділ керівництва Українського музею в Празі, дипломатичний, військовий, еміграційний, карпато-руський, Шевченкознавчий, загальний та внутрішній відділ по інституціях, особах, збіркових групах). Найменшою інвентарною одиницею є предметна група документів, друкованих матеріялів, фотографій, діяпозитивів, негативів. Видання включатиме докладний зміст опису і предметний, іменний та географічний покажчики.

Поява видання про Музей Визвольної Боротьби у Празі сприятиме більш інтенсивному вивченню життя та діяльности української еміграції в Европі, Америці і Азії в міжвоєнний період. Якщо знайдеться індивідуальний або збірний фундатор для видання опису, то він зможе появитися на книжковому ринку в найближчому році.

До основних завдань Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету належить збирати, зберігати, досліджувати та публікувати рідкісні джерела української минувшини і ці завдання Інститут виконує завдяки фінансовій підтримці жертводавців Фонду Катедр Українознавства (ФКУ). Названа добродійна діяльність ФКУ необхідна в нинішній критичний час відродження української культури і державности. Тому Головна Екзекутива ФКУ запрошує наше громадянство складати пожертви на видання публікації „Український Музей у Празі". Докладніші інформації можна отримати від Ukrainian Studies Fund, Harvard University, 1583 Massachusetts Avenue, Cambridge, MA 02138.

Степан Хемич,
голова ФКУ

Спогади і контроверсія

Контроверсія навколо спогадів Марії Савчин („Марічки") „Тисяча доріг" (дивись: О-КА, „Про спомини і фантазію", „Свобода", 1-го червня 1996 року, та Марічка, „Паліть відьом", „Свобода", 21-го червня 1996 року) вказує на те, що жанр спогадів у нас ще нерозвинений, а тим самим незвичний навіть для заавансованих журналістів.

Замість критично розглянути зміст книги й подати інформацію про неї, щоб читач міг „виробити собі власну думку", як, зрештою, радить і сама О-КА, вона обмежується до критики жюрі, яке признало книзі нагороду, бо, на її думку, авторка спогадів на це не заслужила.

Марічка в своїй емоційно насиченій відповіді також не каже, де шукати її твору. Залишається зробити це нам, бо ми причетні до появи книги.

Отож, книга „Тисяча доріг" — це 28-ий том серійного документального видання „Літопис УПА", завданням якого є публікувати всі доступні документи про визвольну боротьбу українського народу під час і після Другої світової війни, а в тому числі і спогади учасників цієї боротьби.

Редакційна колегія й Видавничий комітет „Літопису УПА", що складається з колишніх вояків УПА, визнали спогади „Марічки" цінним вкладом у насвітлення визвольної боротьби, яка, як знаємо, велася в дуже важких і складних обставинах. На нашу думку, вони варті нагороди.

Хочу додати, що в нашій серії вже появилися раніше спогади Костя Гімельрайха й підготовляються спогади Петренка, Кохальської, Стебельського — „Хріна", листи Президента УГВР, Кирила Осьмака та інші. Надіюся, що вони також зацікавлять широкий читацький загал.

Тут варто відзначити, що в Україні вийшов 1-ий том „Літопису УПА", нової серії, яка публікуватиме документи визвольної боротьби з архівних фондів України. Книги старої серії будуть й надалі підготовлятися в діяспорі.

Замовлення та оплату на окремі томи можна слати на адресу: Litopys UPA, P. O. Box 97, Station „C", Toronto, Ontario, M6J 3M7, Canada.

Проф. д-р Петро Й. Потічний,
співредактор „Літопису УПА"

Діяльність Релігійно-Культурного Осередку в Норт Порті

Кожного року в кінці травня сезон активного українського життя на Флориді припиняється, і більша половина наших громадян виїздить на „північ", а в останні роки — і в Україну, бо ласкаве флоридське сонце починає бути тут загаряче. До жовтня на наших південних поселеннях залишаються найбільш витривалі, які вдержують церковно-громадський вогонь, щоб він не згас, поки знову осінню не повернуться назад всі наші „снов бирдс".

Коротко хочемо поінформувати про нашу працю, яку велика українська громада, зорганізована при активному і жертвенному Осередку св. Андрія в Норт Порті, здійснила за останнє півріччя.

По різдвяних і йорданських святах, які у нас проходять дуже врочисто та чисельно, і по вдалому концерті у Клірвотер хору ім. Верьовки, відбулися святочні сходини, присвячені державним актам з 22-го Січня. Ред. Ярослав Гайвас виголосив цікаву доповідь, яка в'язала минуле із сучасним українського народу. Програмою проводив голова управи осередку Роман Шраменко.

Річні загальні збори нашого осередку, які відбулися 31-го січня, схвалили працю нашої управи і перевибрали Р. Шраменка на голову, додавши йому для помочі ще 39 членів управи, до якої починають входити щораз молодші й нові люди. Пожертви для різних громадських і національно-культурних та харитативних цілей від нашого осередку за 1995 рік перейшли суму 30,000 дол.

3-го лютого мали ми „Аргентинський вечір" письменниці Ганни Черінь, яка зі своїм чоловіком Степаном Паньковим по успішній поїздці в Полудневу Америку, демонструвала словом і відеофільмом цікаві образи аргентинських міст, прерій та людей і їхнього життя. Під час того вечора наша славна піаністка Іраїда Черняк прикрашала вечір чудовими мелодіями аргентинських танґів. Вечір відкрила і ним проводила вміло і з грацією наша активна культурно-мистецька референтка Леся Татарко.

В неділю, 18-го лютого, по Св. Літургії та поминальній Панахиді по Жінках-Героїнях України, в залі осередку відбулося святочне зібрання, де виступали Леся Татарко з доповіддю про Аллу Горську і Галина Король з рецитацією поезій, присвячених українським Жінкам-Героїням.

9-го березня була в нас величава академія в пошану Тараса Шевченка, на якій головним промовцем був амбасадор України д-р Юрій Щербак з Вашінгтону, його привітав і представив голова осередку Р. Шраменко. В програмі цієї академії виступали Леся Татарко, Святослав Максимчук зі Львова та Об'єднаний Хор Української Громади Норт Порту. Диригент інж. Павло Грабович, акомпанювала д-р Ярослава Грабович.

Члени управи нашого осередку були також одними з головних організаторів спільного сніданку з амбасадором Ю. Щербаком, а тоді великого політичного віча, яке відбулося в залі церкви св. Марії, де д-р Ю. Щербак виголосив цікаву програмову доповідь про сучасну Україну, взаємовідносини з діяспорою та завдання, які стоять перед усіма українцями. Вічем проводив ред. Ярослав Гайвас, а сніданком д-р Володимир Король. Амбасадор Ю. Щербак відзначив грамотами вдячности голову осередку ім. св. Андрія, Р. Шраменка, голову відділу УККА Ярослава Костишина, голову відділу УАКР Михайла Белендюка, колишнього голову ККДУ д-ра Б. Бурачинського, колишнього предсідника УНС Йосипа Лисогора і американсько-українського підприємця Степана Двояка.

В трьох днях: 19, 20 і 21-го березня, під кличем: „Україна є! Україна буде!", виступала в нас група студентів із східних реґіонів України. Її приїзд організувало видавництво „Смолоскип" з Києва. Всі їхні виступи були приємною новістю в нашій громаді. Зібрано для діяльности цієї групи Творчої Молоді України поважний грошовий фонд, продано багато книжок і пороблено багато заходів у справі студентських стипендій в Україні, які спонзорує „Смолоскип". Всіма тими імпрезами та діловими справами кермували Р. Шраменко, Леся Татарко і Мирон Ковальський.

В двох днях, 29 і 30-го березня, був в осередку великий та популярний серед українців та американців „Великодній базар", який приніс нам поважну моральну і матеріяльну користь. Наші шановні і працьовиті жінки та деякі чоловіки заслуговують за це на особливу пошану і подяку.

2-го квітня в Порт Шарлот був гарний концерт в пошану заслуженого українського композитора Миколи Колесси, де виступали оперова співачка Оксана Кровицька і піяніст Микола Сук. В суботу, 6-го квітня, в залі осередку відбулася зустріч українського громадянства з композитором М. Колессою, яка пройшла в дружній атмосфері. Ці імпрези спонзорував тут Український Музичний Інститут з Ню Йорку, осередок св. Андрія і місцевий відділ СУА, а брали в тому участь Галина Колесса, Леся Татарко, Марія Білинська, Неонелла Стецьків і Мирон Ковальський.

Професор Євген Федоренко виголосив цікаву доповідь в осереду 10-го квітня, про своє перебування в Україні, змальовуючи перед численною авдиторією повні зацікавлення образи, які з одного боку втішають, а з другого — насторожують, зокрема, коли йде мова про посилену в Україні русифікацію. Вечором проводив голова осередку Р. Шраменко.

Свята Христового Воскресіння відбуваються в нас величаво та із всіма традиційними вимогами, а головно тоді, коли наша велика громада засідає за спільні столи, щоб ділити зі собою „Свячене". Так воно було і в цьому році. В час спільного свяченого (понад триста осіб!) промовляв голова осередку Р. Шраменко і читала вдячні листи від сиротинців в Україні Леся Татарко. Проведено фінансову збірку — „Писанку", для нової висилки пакунків сиротам в Україні, які невдовзі наша Суспільна Опіка буде здійснювати.

У „Провідну неділю" відвідали ми організовною громадою цвинтар у Веніс, де вже багато наших українських громадян знайшли місце вічного відпочинку. Наші отці духовні Т. Форостій, Н. Столярчук і В. Мельник молились в час спільної Панахиди за спокій душ членів осередку, наших рідних і друзів.

Десяту, сумну річницю горезвісного Чорнобиля відзначено соборним молінням в церкві св. Марії, а тоді жалобною Академією, де виступали Петро Підгородецький і Джордж Маллен англійською мовою; Галина Король з декламацією і Р. Шраменко з головною доповіддю. Всією програмою вміло кермувала Леся Татарко, а голова УККА Ярослав Костишин зробив підсумки відзначення і склав подяку.

Зібрані чисельною авдиторією фінансові датки призначено для жертв Чорнобиля. Окреме признання належиться жіноцтву зі СУА, ООЧСУ та парафії св. Марії, яке зорганізувало і подало до столів символічну страву у формі „Голодного обіду".

12-го травня, по закінченні Св. Літургії, в залі осередку відбулося радісне свято — День Матері. Чоловіки осередку під керівництвом Теофіля Грегорчака, Михайла Белендюка, Миколи Татарка та Івана Попівчака були головними організаторами того гарного свята, де відзначено усіх матерів нашого осередку і дарували їм букети чудових квітів. Чоловіки також приготовили обід і його подавали, викликаючи загальне захоплення своєю вправністю. В програмі свята виступали: о. протопресвітер Т. Форостій, голова осередку Р. Шраменко і д-р Володимир Король, який відспівав із почуттям синівської пошани дві пісні: „Чорнобривці" і „Рідна мати моя", при добрім акомпаньяменті прибулося до нас молодого лікаря зі Львова, д-ра Назара Келівошка. Також виступав із сатирою наш активний член, д-р Евген Стецьків, який зумів внести в програму Дня Матері багато веселого змісту.

26-го травня — сумні травневі дні! Жалібні відзначування 70-річчя від дня смерти головного отамана Симона Петлюри і 58-річчя від смерти полк. Євгена Коновальця. Поминальною Панахидою трьох наших священиків і святочними сходинами відзначено ці сумні роковини від смерти наших великих і незабутніх провідників, які впали на шляху українського визволення. Добре підготовлену доповідь, присвячену головному отаманові С. Петлюрі і полк. Є. Коновальцю, прочитав Р. Шраменко. Сходинами проводила культурно-мистецька референтка Леся Татарко. В пам'ять головного отамана переслано до Парижу, на отримання бібліотеки С. Петлюри, 250 дол.

Закінчуючи наш сезон в осереду, рішенням управи переслано фінансові наші пожертви на такі потреби: 2,500 дол. — на Олімпійський Фонд; 1,000 дол. — на будову церкви в селі Шевченкове, Україна; 500 дол. — для Фонду „Діти Чорнобиля" і 100 дол. — на посадження лісу поблизу міста Орландо, Фла. в пам'ять жертв Чорнобиля.

Лідія Белендюк

Міжнародна конференція в Єйл університеті

Завдяки мільйоновому фондові родини д-ра Григорія Чопівського, в престижовому Єйлському університеті 16-17-го травня 1996 р. відбулася конференція на тему „Українська Економіка: Проблеми, політика і перспективи". В конференції брали участь представники українського уряду, відповідальні за економічну політику, як також визначні професори університетів і представники міжнародних установ, зацікавлені економікою України.

Конференцію відкрив проф. Майкл Голквіст, голова програми українських студій, котрий передусім нагадав, що конференція відбувається в десяту річницю Чорнобильської трагедії. Від часу незалежности Україна стала важливим партнером американської політики й викликає зацікавлення наукового світу. На протязі короткого часу це вже четверта важлива конференція у Єйлському університеті.

Від Уряду України привітав учасників д-р Юрій Щербак, амбасадор України в ЗСА, як також зложив подяку Урядові Америки і Єйлському університетові за проведення цієї конференції, котра поширює контакти між двома державами та підтримує ринкові реформи в Україні. Молода держава остаточно стала на шлях творення нового економічного моделю, котрий потребує ліквідації старої системи і побудови нової економічної структури, а це вимагає зусиль, часу і свідомої підтримки населення.

За останні два роки Україна одержала від ЗСА 983 мільйони дол. допомоги і тепер стоїть на третьому місці після Ізраїлю та Єгипту, тим часом Росія посунулась на четверте місце серед отримувачів американської допомоги. Позики надходять також від міжнародних інституцій, як МВФ (Міжнародний валютний фонд), Світовий банк тощо. В загальному дотепер Україна дістала 3.8 біл. допомоги.

На протязі двох днів конференції відбуто вісім сесій, де обговорено такі теми, як: „Економічні напрямні", „Проблеми міжнародної торгівлі", „Тіньова економіка і соціяльні проблеми", „Макроекономічна політика", „Реформи торговельних підприємств", „Реформи аграрного сектору" та „Проекти реформ".

Конференція детально розглянула економічний розвиток України в усьому комплексі її проблем. Розглядалися зокрема причини спаду продукції, яка від 1990 до 1994 р. щорічно зменшувалася приблизно на 42%, проте в 1995 р. спад становив лише 11%. Безробіття складало 15%, зокрема в Києві в 1995 р. одна третя частина населення була без праці. Валютна виміна між карбованцем та доляром у березні виносила 179.000 карб. за 1 дол. Перші три роки було змарновано на балансування ситуації без серйозного пляну. Щойно від 1994 р., по приході до влади Президента Кучми розпочато рішучий крок до впровадження ринкової системи. Критичним був саме 1993 р., коли місячна гіперінфляція перевищувала 100%.

Україна в 1996 р. стоїть близько, як ніколи перед тим, до осягнення стабілізації цін і дійсного розвитку, бо вже тепер деякі економічні показники виказують зріст і 1997 рік повинен принести економічне поліпшення. Грошова політика починає устабілізовуватись. Нагромадження карбованця серед населення зростає, але ще є великий відплив чужинецької валюти з України. Проблемою є товарообмін, який далі відбувається за бартерною системою.

В загальному в 1995 р. Український Національний Банк надав урядові кредитів на покриття дефіциту бюджету на суму 173.3 трільйони карб., зокрема в національній валюті — 124.9 трільйонів карб., решта — в іноземній валюті. Бюджет 1996 р. передбачає дефіцит у розмірі 6%, державні емісії — 2%. Ціла банкова система потребує перебудови. До 1991 р. в Україні було лише 12 недержавних банків, тепер їх є понад 120, але переважно без окремої спеціялізації. Український Уряд починає видачу державних акцій, але є брак ринку і продажу. Відчувається також брак великого інвестиційного вкладу, приблизно на 40 більйонів, щоб відновити капітал України, котрий на 50% став непродуктивним у ринковій системі. Потрібно завести добру податкову систему. Дотепер ми бачимо зріст дрібних підприємств, які не є реєстровані. Багато будується нових будинків, але не всі є враховані в капіталовкладення. Зменшення субсидій і закриття неефективних державних підприємств є конечне.

Міжнародна торгівля потребує контролі й узаконення. В 1993 році з експорту торгівлі недораховано 3 біл. дол. Україна має подвійний капітал: державний, котрий потребує субсидій, і приватний, котрий ще не розвинувся.

Програма приватизації була розроблена на Україні ще перед російською, але брак відповідних законів спричинив те, що її не реалізовано до 1994 р. Спекулятивна торгівля не піддержує капіталовкладень, оскільки акумуляція грошевих резерв опиняється в чужинецьких банках. Український чорнозем має можливості найбільшої продуктивности, проте в Україну спроваджується нині рільничі продукти, бо українські задорогі. Немає узаконення приватизації землі, немає відповідного транспорту, ані засобів переробки рільничих сирівців. Отже, Україна вивозить сирівці по низьких цінах, а натомість спроваджує гірші товари, бо власні не конкурують з іноземними. Великою проблемою в економічному житті є статистика, яка мала б засвідчувати розвиток чи спад. Дотепер ці дані порівнюються з даними з 1990 р., хоч відомо, що совєтська статистика була сумнівною. Досі не створено відповідальної статистичної адміністрації, в наслідок чого підприємства часто фальшують дані, або приховують дійсні цифри, коли до них звертаються міжнародні установи чи підприємці, зацікавлені в інвестиціях.

Згадані проблеми — це тільки частина загальної дискусії та доповідей. Нагальним є прийняття конституції, узаконення приватизації, відповідне міжнародне торговельне законодавство, прискорений розвиток ринкової системи, зокрема в реґіональному маштабі. Потрібна подальша структура, перебудова капіталу (50% слід відновити), великі капіталовкладення, дальша стабілізація цін, ліквідація дефіцитів, зниження процентів, виелімінування нелегальної торгівлі, шукання нових джерел енергії, творення нової банкової структури, усунення безробіття, зменшення коштів провадження підприємств, своєчасна система оплати праці тощо.

Цей рік буде критичним. Щоб розв'язати вичислені проблеми потрібно часу, спокою і стабільности.

Загальна опінія конференції: Україна переходить кризу. Ми ближче до її кінця і наступні роки, правдоподібно, викажуть зріст. Чимало зроблено, але того не досить. Багато страчено часу через нерішучість. Побудувати нову систему економіки не так легко, як думалося.

На закінчення конференції від професорів українського походження забрав слово д-р Роман Куць, як також фундатор д-р Григорій Чопівський. Обидва ствердили важливість цієї конференції в розбудові української економіки та подякували всім учасникам за їхні професійні поради і затрачений час.

І. Телюк

36 юнаків закінчили Київську Духовну Семінарію

Нове поповнення одержала Українська Православна Церква Київського Патріярхату. На врочистому акті четвертого випуску столичної Духовної Семінарії 8-го червня 1996 року в академічній Іване-Богословській церкві Михайлівського Золотоверхого монастиря ректор Семінарії й Академії Єпископ Данило Чокалюк вручив 36 дипломів юнакам з різних областей України. З них 11 осіб, що мають тільки відмінні й добрі успіхи, рекомендовані для вступу на перший курс Київської Духовної Академії, де наступні 4 роки набуватимуть вищу богословську освіту. Інші працюватимуть священиками й дияконами в парафіях або викладатимуть в семінаріях і парафіяльних школах в областях України.

Ректор і обидва інспектори Академії й Семінарії (оо. Іван Швець і Валерій Семанцьо) відзначили старанність студентів, їхнє гаряче бажання служити Богові, рідній Церкві й Україні, добре опанування ними Божественної Літургії та інших церковних служб українською мовою, про що раніше, під „московським православієм" в Україні, не можна було і мріяти.

Хоч на врочистому випуску прийнято гово- ... але становище столичних духовних шкіл таке, що не можна було оминути і проблем. Головна з них — відсутність належних навчальних і гуртожиткових приміщень. В той час, як в українській православній святині — Києво-Печерській Лаврі розкошує церква московського патріярхату зі своїми школами, Семінарія й Академія Київського Патріярхату тісняться в маленькому двоповерховому будиночку під Андріївською церквою: в шести малих авдиторіях навчається понад двісті студентів. За одним столом сидить по три-чотири юнаки, деякі пишуть конспекти буквально на колінах.

Проте у столичних духовних шкіл з'являється з кожним роком все більше друзів і благодійників. Це завдяки їхній фінансовій допомозі студенти забезпечені харчами, а минулої холодної зими влада забезпечила приміщення теплом і водою. З особливою вдячністю згадували виступаючі на врочистому випускному акті Українське Православне Товариство св. апостола Андрія у ЗСА, яке вже два роки постійно допомагає КДА і КДС фінансово, а також Консисторію Української Православної Церкви у ЗСА, особисто Митрополита ... копа Антонія — за їхню увагу і допомогу нашим школам. Добрим словом були згадані Анна Фігус-Ралько і о. д-р Степан Ярмусь з Вінніпеґу (Канада), які вирішили передати свої особисті книгозбірні у фонд Бібліотеки КДА-КДС. Викладачі й студенти дякували українським діловим людям, які надавали підтримку духовним школам, насамперед Олександрові Сніпкові, який був присутній на врочистості і мав слово на бенкеті. Добре слово студентам і викладачам сказали д-р Анатоль Лисий (член Митрополичої Ради УПЦ у ЗСА), професор Академії Андрій Бурячок, наставник матуральної кляси о. Володимир Черпак, письменник Борис Тимошенко (від імени батьків студентів-випускників) Костянтин Лозинський — студент випускного курсу.

Ректор Данило Чокалюк передав вітання і благословення усім від Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета, який не зміг особисто бути присутнім на врочистому акті вручення дипломів у зв'язку з пастирським візитом цього дня до Криму.

Дмитро Степовик,
професор Київської

Він — з когорти вождів

Ще не вмерла Україна — і не вмре! Багато лихоліть зазнала вона, але й слава її ніколи не обминала, бо в часи найтяжчих випробувань поставали героїчні сили і дочки народу — лицарі-козаки, гетьмани, визначні українські поети. Одним із проблисків державного відродження були 20-ті роки цього століття, визначну ролю в якому вивів Симон Петлюра. Це була людина, дана Україні Богом!

Затиснена була Україна в той час залізними стисками з усіх сторін. Крізь жорстокі гурагани боротьби ішов Головний Отаман твердим, безстрашним кроком до мети. Організував військовий та політичний провід до самого кінця нашої боротьби. Петлюрівщина стала найбільшою загрозою для червоної Москви. Перебуваючи на еміґрації у тяжких умовах, він продовжував свою патріотичну працю до останнього подиху. Віддав всі свої сили, своє життя, але не скорився. Тому його популярність, його велич щоразу зростає в Україні. Відкривається справжня правда про нашого великого національного героя. Із таємних документів Москви виявляються фальшиві, зфабриковані НКВД звинувачення, які уневажнюють всі ворожі закиди.

Не забула великого сина України і патріотична українська громада в Торонто, відзначивши 70-ту річницю його трагічної смерти. Академію організовано під патронатом Конгресу Українців Канади (відділ Торонто), у співпраці з Фундацією ім. ... та Організаційним комітетом. Активну участь взяли: Стрілецька Громада, Вільне Українське Козацтво, Союз колишніх Українських Вояків, Братство Дивізійників, Карпатські Січовики, представники Філії УНО (захід). 19-го травня зібралася вся соборна громада. Почалася академія внесенням прапорів військовими ветеранами до портрета Симона Петлюри, повитого чорною стрічкою. Ветерани Йосип Івах, Анатолій Потопільний, Андрій Кон разом із молодим сурмачем Тарасом Федоровим віддали військову честь. Вся заля оповилася цілковитою тишею-мовчанкою, пригадуючи велику людину, яку вшановувалося.

Академію відкрила невтомна голова торонтського Відділу Конгресу Українців Канади Марія Шкамбара, привітавши присутніх, в тому числі і генерального консула України в Торонто Сергія Боровика. У своєму вступному слові вона окреслила особу нашого національного героя.

Доповідача д-ра В. Шелеста представив довголітній працівник на національній ниві інж. Петро Бубела.

Доповідь д-ра Шелеста була дуже цікава, з великою увагою її слухали присутні. Говорив про Симона Петлюру як борця за незалежність, безстрашну, чесну, рішучу людину, яка понад усе ставила Україну. Висвітлені були окремі епізоди геройського чину та людської доброти. Під час короткої державности УНР, на чолі якої стояв С. Петлюра, було прийнято конститу- ... поштові марки. Діяли міністерства. Саме в добі УНР, заходами С. Петлюри, проголошено День Тараса Шевченка національним святом, вільним від праці — для глибокого пізнання невмирущих заповітів поета, які повинні були стати фундаментом відродження України.

У мистецькій програмі участь брав хор „Бурлака", під диригуванням Квітки Зорич-Кондрацької, який збагатив академію своїм прекрасним співом. Чарівними були виступи Марти та Ірини Кречковських, яким акомпаніював Юрій Кречковський. „Думу про Петлюру", та „Слава Отаману!" виконав відомий бандурист-віртуоз Віктор Мішалов. З деклямаціями виступали Зоряна Сало, Світлана Кузьменко, Юрій Бельський.

Кінцеве слово висловив Арсен Степанюк, голова Фундації ім. С. Петлюри та активний організатор цієї академії. Щиро подякував присутнім за участь та виконавцям цієї програми. Він підкреслив, що таке відзначення навчає нас шанувати пам'ять поляглих та плекати традиції боротьби за українську державність.

В неділю, 26-го травня, в катедрі св. Володимира відбулася величава Панахида, при чудовому співі катедрального хору з участю Єпископа Юрія, який виголосив надзвичайно цікаве слово про св. пам. Симона Петлюру. З ним відправляли Панахиду отці Богдан Сенцьо та Василь Макаренко. Катедра була заповнена великим числом парафіян та представниками ветеранських організацій.

Після...

(Закінчення зі стор. 1)

як ви, як ректор, думаєте їх у найближчому майбутньому перебороти?

— Мусите знати, що в останньому році зайшли важливі зміни відносно фінансової бази УВУ. У минулому УВУ був фінансований Федеральним урядом Німеччини, баварським урядом і з джерел Фундації УВУ, а бюджет університету затверджував міністер внутрішніх справ Німеччини і міністер освіти Баварії. Як відомо, міністерство внутрішніх справ Німеччини від років опікувалося втікачами зі Східньої Европи і фінансувало їхню культурну діяльність. Але останніми роками політична ситуація змінилася і тепер, коли постали у Східній Европі самостійні держави, Уряд Німеччини уважає, що така допомога вже не є потрібна.

— Чи ви отримали офіційне повідомлення про затримання допомоги — чи це буде щойно у найближчому майбутньому?

— Ми вже в лютому цього року отримали листа від федерального уряду, що УВУ не дістане допомоги на 1997 рік. З такою критичною для нас вісткою ми станули перед питанням як втримати УВУ надальше та від кого, крім Фундації УВУ в ЗСА та Канаді, можемо дістати підтримку.

— Чи не можна однак рахувати на фінансову допомогу Уряду України, бо, як нам відомо, більшість теперішніх студентів в УВУ — це приїжджі з України.

— Це правда, ми останніми роками маємо свідомий і дуже цікавий елемент і це не студентів, а вже українознавців. Ось тепер розпочинається літній семестр, на якому матимемо біля 60 слухачів, в більшості з України, які вже працюють над маґістерськими або докторськими ступнями. Крім того дуже активний є Педагогічний інститут, що його провадить проф. Леся Кисілевська-Ткач. Уявіть, маємо навіть семеро італійців, які вивчають українську мову.

— Як бачимо, значення УВУ є і тепер беззастережне, то хіба це розуміє наш Уряд в Києві?

— Я думаю, що немає щодо цього сумнівів і я це відчув, перебуваючи недавно у Києві. Я відвідав там голову Верховної ради Олександра Мороза та написав відповідні листи, мотивуючи важливість допомоги українського уряду. О. Мороз признав, що УВУ може бути дуже важливим помостом між німецькими університетами і українськими, але на жаль, тепер фінансово Україна допомогти не може. Але в Києві обіцяли говорити з німецькими офіційними чинниками, щоб федеральний уряд ще так довго допомагав, доки Україна не є в спроможності це робити.

— Чи це не змінило постанови федерального уряду?

— На жаль, ні, але мені вдалося здобути інші шляхи для підтримки УВУ, а це через ватиканські русла. Тут найбільше став нам на допомогу секретар Конґреґації для Східніх Церков Архиєпископ Мирослав Марусин, з яким я довгі роки в дружніх стосунках. Це він на моє прохання з'ясував справу УВУ голові Конґреґації Кардиналові Сільвестріні, а цей відповідним листом до Кардинала Баварії Фрідріха Веттера, вказуючи на важливість дальшого існування УВУ, як культурної станиці, просив про його інтервенцію.

— Надіємося, що це допомогло, особливо через те, що саме в Баварії католицькі достойники мають великий голос.

— Так і сталося, на авдієнції у міністра освіти і віровизнань та науки Баварії Ганса Цегетмаєра, на якій був зі мною проректор Зиновій Соколюк, ми дістали запевнення, що статус УВУ залишається таким, як був, і уряд Баварії буде надалі фінансово допомагати УВУ. Він сказав, що Баварія, хоча має великі і сильні університети, доцінює також ролю малих, таких саме, яким є УВУ. Але, розуміється, інтервенція Конґреґації, завдяки Архиєпископові М. Марусинові, була здається таки рішальною в тій критичній ситуації. Знаєте, УВУ від початку мав дружню руку католицьких достойників, починаючи від Єпископа Івана Бучка, а тепер ми це найкраще відчули.

— Чи ви надієтеся тепер на всецілу фінансову допомогу Баварії?

— Розуміється, що це ніяк не буде вистачаюче на потреби УВУ, тим більше, що наші студенти майже в цілості з України і потребують доконче стипендій. Тут мусить однак більше дати наша діяспорна громада. Фундація УВУ сплачує стипендії і ще дає також даток на адміністраційні цілі, але це все сьогодні не вистачає, тому крім датків Фундації УВУ із ЗСА та Канади, як також Товариства Приятелів УВУ в Европі, треба нам розглядатися і апелювати до ширшої громади, яка може станути тепер в пригоді. Після листів від Конґреґації Східніх Церков я маю надію, що прийде ще допомога від інших офіційних баварських чинників, не лише від міністерства освіти. Я повертаюся до Мюнхену на літній семестр повний оптимізму та надій, що УВУ і далі буде стояти сильно, як твердиня української науки в Баварії, а Архиєпископові М. Марусинові ми завдячуємо незвичайно багато і тому з приємністю чекаю на близьку церемонію вручення йому почесного докторату.

Почесні гості в часі ювілейних святкувань УВУ в Мюнхені.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Олена Бойко кооптована до Управи УСЦАК

Олена Бойко, колишня змагунка відбиванкових дружин — „Довбуша" в Ню Гейвен і УСВТ „Ч. Січ" в Нюарку, тепер відома яхтменка, згідно з її бажанням ввійшли до Управи УСЦАК, де її одноголосно кооптували.

Олена недавно повернулася із свого чергового рейсу на власній яхті „Сімон" на якій переплила океан, Чорне море і Дніпро аж до Києва. Після довшого перебування в Україні (Одесі, Києві, Херсоні та інших містах) повернулася на „Сімоні" назад до ЗСА. В Україні, крім інших обов'язків, Олена була „амбасадоркою УСЦАК доброї волі" і виконала цю місію якнайкраще. Вона побувала в різних спортових установах в Одесі, Херсоні. У Києві її сердечно прийняли в НОК України. Багато місця і часу присвятили Олені Бойко преса, радіо і телевізія, як унікальній українці, родженій в ЗСА, що перетяла океан на яхті, щоб відвідати Батьківщину своїх предків.

На черговому засіданні Управи УСЦАК Олена була уповноважена поповнити добровільні групи помічників-перекладачів для олімпійців України на Олімпіяді в Атланті.

Українці у футбольній збірній Росії

Вже в червні розпочнуться в Англії розгривки за футбольний чемпіонат Европи. Як відомо, збірна України не зуміла закваліфікуватися до цих фінальних ігор в Англії, частинно через це, що значна кількість футбольних вихованців пішла в найми до російських клюбів і прийняла громадянство Росії і таким чином була включена до збірної, в якій виборола для „мачухи" право виступати за чемпіонат Европи. Наївні і поблажливі „малороси" в Україні стараються виправдати цих перекинчиків, мовляв, футбольний вік короткий і тому хлопці, бажаючи бути учасниками великих міжнародних турнірів, пішли на цей згубний шлях. Прикро, що цим „малоросам" в Україні постійно йшли на руку функціонери з Футбольної Федерації України, відпускаючи своїх вихованців без жодних перешкод.

У висліді тієї згубної політики, російські футбольні селекціонери зуміли зформувати сильну репрезентацію, що без більших труднощів виборола собі право виступати в згаданих іграх фіналу за Чашу Европи, а збірна України не рушила з місця. Тією наївністю і поблажливістю до свого хижого сусіда Футбольна Федерація України так різко відрізняється від, наприклад, футбольних федерацій Хорватії, Словенії, Литви і ряду інших, які теж стали на самостійний шлях, але своєю високою патріотичністю і відданістю Батьківщині швидко здобули собі респект і повагу в европейській та світовій футбольних федераціях. Жодний футболіст цих нових незалежних держав, хоч і набагато менших від України, не зрадив своїх, не пішов на службу колишнім окупантам. Так, їхні футболісти теж виступають на контрактах в різних европейських клюбах, але коли приходить потреба репрезентувати свої батьківщини, вони виконують цей обов'язок з великим ентузіязмом.

Прикро спостерігати хитрощі і підступи футбольних функціонерів Росії. Вони не тільки обдурили своїх київських колеґ, але й зуміли вкрадених з України футболістів перепродати різним чоловим клюбам в Англії, Еспанії, Портуґалії за мільйони долярів. Коли їм потрібно, включають їх до збірної Росії. Минулого тижня в російській пресі були опубліковані роздуми про майбутній чемпіонат Европи і огляд складу збірної Росії, в якому таких українських футболістів: Юрій Ковтун, Юрій Никифоров, Ілля Цимбаляр, Андрій Камчельскіс, Ігор Добровольський, Сергій Юран, Віктор Онопко. Як завжди, російські чиновники не зупиняються на дотеперішніх „крадіжках" футбольних талантів з України. Вони постійно полюють через свою аґентуру в Україні за черговими жертвами і вже мають намічених кілька чолових футболістів з київського „Динамо", одеського „Чорноморця" та інших футбольних клюбів в Україні.

О. Твардовський

Скульптор Л. Декерменджі бере участь в реставрації Капітолю

Розкажіть, будь ласка, про себе — звідки ви, чим займаєтесь, де вчились?

Я — скульптор, закінчила Київський Художній Інститут (тепер Академія Мистецтв), відділ скульптури. Викладала скульптуру в Києві в художній школі, брала участь в багатьох виставках в колишньому Союзі, а також в Японії, Франції, Німеччині. Часто питають, чому в мене таке дивне прізвище? Це тому, що мій батько — грек. На Донбасі були такі дуже давні поселення греків, звідти він і походить. П'ять років тому приїхала до Америки і тут продовжую займатись скульптурою, брати участь у виставках. Але те, що додалось до моєї професії — це реставрація, я почала співпрацювати з деякими нюйоркськими реставраторами і тепер зайняття посідає значну частину мого життя.

А як ви потрапили на реставрацію Капітолію у Вашінґтоні? Розкажіть про свою працю тут, бо не так часто зустрічаються українці, які можуть отримати такі „високопоставлені" замовлення.

В Капітолії я працюю вже вдруге. Першого разу ми робили деякі праці минулого року разом з чотирма іншими реставраційними компаніями. А оце нас (мене і ще декількох нюйоркських реставраторів) запросили знову. І минулого і цього року ми працюємо тут під час Великодніх відпусток сенаторів, коли вони роз'їжджаються додому, ми приступаємо до роботи в порожніх приміщеннях. Хоча минулого квітня нам таки випало зустрі-тися з деякими сенатора-ми під час праці, зокрема з Бобом Долом. Як мені вдалось отримати це замовлення? Серед групи реставраторів, з якими працюю, я єдина – професійний скульптор, крім того можу реставрувати і настінні розписи, тобто володію кількома „суміжними" професіями. Але, напевно, це просто щасливий випадок, що саме наша група виграла конкурс на цю роботу. Можливо цьому посприяло також, що ми робили багато реставрацій відомих приміщень в Ню Йорку: Верховного суду, лікарні ветеранів та інших.

Розкажіть трохи про Вашу власну компанію „Art amd Restoration"?

Це об'єднання художників, які працюють за контрактами з державними і приватними замовниками. Ідея була моя і я очолюю цю компанію. Майже всі художники з України. Я щаслива людина в тому, що мені щастить на гарних людей. Всі ці художники, також мої друзі. Але найголовніше, що тримає наше об'єднання на високому рівні — це наша спільна культура, спільне коріння. Я назавжди запам'ятала слова одного грузина — „в рідному селі — ти лице свого роду, в своїй країні — ти лице свого села, а на землі — ти лице своєї нації..." Ці слова стали майже девізом мого життя! Ми працюємо не тільки в реставрації, у нас великий досвід в оформленні інтер'єрів, приватних будинків, ресторанів, бюр. Значна частина діяльности „Art and Restoration" — скульптурні праці: це фонтани, рельєфи, портрети, мініатюри. Також ми виконуємо праці у кераміці, настінний розпис, портрети в живописі. На жаль, наші замовники переважно американці. Я б хотіла, щоб і українські американці знали і довіряли нам.

Які ваші пляни і сподівання на майбутнє?

Пляную ще раз в цьому році працювати на реставрації в Капітолії, в серпні. Цього разу мені допомагатиме мій учень ще з Києва, а тепер вже відомий і тут скульптор Руслан Найда. Але поза тим, я мрію в майбутньому створити в Ню Йорку (Тут я тепер живу і маю свою скульптурну майстерню) мистецьку школу для обдарованих дітей. З одного боку, це буде школа, з клясами скульптури, живопису, реставрації, а з другого — це буде мистецький концерн, який виконуватиме різноманітні замовлення по всій Америці. Найцікавіше в цьому проєкті те, що я хочу мати якомо-га більше талановитих художників, скульпторів, викладачів з України і в школі, і в концерні. Україна дуже багата надзвичайно талановитими професіоналами в галузі мистецтв і я хочу дати їм змогу заявити про себе світові і поділитись своїм талантом.

Де можна побачити і придбати ваші праці?

Мої праці можна бачити час від часу в Українському Музеї, на щорічній виставці в Гантері, а також в моїй майстерні під адресою: Леся Декерменджі, 25 Broadway, Brooklyn, NY 22122, tel.: (718) 384-5013.

Леся Гончар

Л. Декерменджі під час праці в Капітолії

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ДІЯЛЬНІСТЬ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

за час від 26-го червня 1995 р. до 1-го липня 1996 р.

20,075.00 Іван Галавай із завіщення;
14,000.00 мгр Володимир і Анна Рак;
18,724.00 Михайло й Анастазія Пирський із завіщення;
10,000.00 Анастазія Псуй із завіщення;
5,000.00 Іван і Софія Головка з нагоди 60-ліття д-ра Леоніда Рудницького;
2,000.00 Ярослав і Марія Ганкевич у пам'ять бл. п. Стефана і Володимира Кушей;
2,000.00 Йосий і Стефанія Порайко;
2,000.00 Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Ню Йорку;
1,000.00 Галина Костюк із завіщення;
660.00 д-р Олекса і д-р Лариса Біланюк;
500.00 Василь і Галина Тір у пам'ять бл. п. д-ра Івана Смаля;
412.00 Микола і Зірка Галів;
400.00 мгр Юрій Ленцик;
350.00 мгр Володимир і Христина Баранецький;
350.00 д-р Леонід і проф. Ірина Рудницький;
299.00 українська православна церква св. Миколая у Дірфілд Біч, Фла.;
250.00 д-р Лариса Онишкевич;
по 240.00 д-р Володимир і Лідія Базарко, д-р Оксана Фольварків;
по 200.00 інж. Остап й Урсуля Балабан, Ізидора Боярська у пам'ять бл. п. мужа Мирослава Боярського, д-р Теодор і Марія Залуцький, полк. Іван і Нона Карк, д-р Богдан і Наталія Коваль, д-р Мирослав і Люба Прокоп, д-р Марія Савдик і Василь Сосяк;
по 180.00 д-р Мерил і д-р Марія Літепло, д-р Іван і Стефанія Сєрант, д-р Юрій Трухлий, мгр Степан і Марія Хемич;
170.00 д-р Мирослав М. Грещишин;
по 160.00 д-р Василь і д-р Дарія Маркусь, д-р Юрій і д-р Анна Павлічко, громадський комітет у Льорейні;
по 140.00 д-р Павло й Ірина Джуль і д-р Володимир Стойко;
130.00 д-р Роман Андрушків;
по 120.00 д-р Тарас Гунчак, д-р Мирослава Знаєнко, Татяна Кейс, д-р Андрій О. Левицький, д-р Роман Максимович і д-р Рената Голод-Третяк;
115.00 д-р Вікентій Шандор;
по 100.00 д-р Роман й Анна Алиськевич, Наталія Андрусів, Валентина Гурська, Адріян Долинський, д-р Роман Дражньовський, Володимир й Уляна Дячук, інж. Євген і Євгенія Івашків, проф. Ян Пєр Кап, д-р Іван і д-р Наталія Коропецький, Дмитро і Стефанія Косович, Сельвестер Костик, Ігор і д-р Любомира Коцур, д-р Андрій і Дарія Левицький, інж. Василь і Віра Ліщинецький, Володимира Мацюрак у пам'ять бл. п. мужа Андрія, Іван Павлічка на Фундацію ім. Петра Андрусіва, д-р Володимир Прокопів, д-р Адвентина і Віталій Піянків, мгр Володимир й Анна Рак у пам'ять бл. п. Ігора Маланчука, Оксана Рак, Марія Робак, д-р Ярослав і Софія Рожанковський, д-р Ярослав й Оксана Сидорак, Любомира Сілецька у пам'ять мужа бл. п. д-ра Богдана Сілецького, Михайло і Софія Ступка, Марта Тарнавська у пам'ять мужа бл. п. д-ра Остапа, д-р Андрій і Татяна Тершаковець, Український Комітет у С. Пітерсбургу, Українське Патріярхальне Товариство в Америці, Українська Православна Федеральна Кредитова Кооператива в Ню Йорку, д-р Марія Фішер-Слиш на Фундацію св. Володимира у Кракові, д-р Мирослав й Олена Харкевич і д-р Олекса і Мирослава Цибрівський;
90.00 Мотря й Евстахія Мілянич;
по 80.00 д-р Василь Витвицький, д-р Любомир Винар, д-р Роман Воронка, Орест Гаврилюк, д-р Петро Гой, д-р Микола Домашевський, д-р Ярослав Заліпський, д-р Іларіон Калиневич, д-р Альберт Кіпа, д-р Василь Лучків, Адріян О. Мандзій, д-р Петро Матіяшек, д-р Василь Наконечний, д-р Наталія Пазуняк, д-р Михайло Палій, Степан Патриляк, Роман Пиндус, д-р Юрій Слюсарчук, д-р Ігор Соневицький, проф. Іван Телюк, Ілля Ткачук, д-р Маріян Юзич і Христина Юзич;
по 60.00 інж. Степан і Надія Голяш, інж. Олександер і Анна Пришляк;
55.00 Мирослав В. Зєлик;
по 50.00 д-р Омелян і д-р Татяна Антонович, Оксана Бачинська, проф. Михайло Біда, Володимир і Марія Ворох, інж. Володимир і Катерина Воловодюк, Юрій Д. Галушинський, д-р Петро Грицак, д-р Микола Дейчаківський, Ярослав й Ольга Дужий, Ярослав й Ольга Заплітний, Наталія й Отто Зіцельсбергер, д-р Ігор і Дарія Зєлик, Марія Каплиста, Лідія Касараба, д-р Лі і Леся Понятишин-Кейді, Ігор й Анізія Козак, Тарас і Ксеня Козбур, Теодор й Александра Костюк, Зенон Крамарчук, Софія Кудрик, Юрій й Ольга Левицький, д-р Іван Лозинський, Ксеня Луцька, Ярослав Мігайчук, д-р Леонід й Оксана Мостович, Юрій і Христина Навроцький, Степан й Ірина Ничай, мгр Ярослав і Галина Оберишин, д-р В. Оренчук, Орест Небеш, інж. Іван і Галина Панчак, д-р Ярослав і Ярослава Панчук, Ярослав і Надія Пастушенко. інж. Ярослав Пришляк, д-р Климентій Рогозинський, мгр Степан і мгр Іванна Рожанковський, Марія Савицька, „Самопоміч" Федеральна Кредитова Кооператива в Нюарку, ред. Зенон Снилик, д-р Василь і д-р Марія Стець, Іван Тимків, д-р Роман й Алла Трохимчук, Богдан і Христина Турчинюк, д-р Володимир і Надія Шкільник, Ірина Шпетко, інж. Евстахій і Марта Ярош;
по 40.00 Віра Андрушків, Ксеня Антипів, д-р Оксана Ашер, д-р Роман Барановський, д-р Стефанія Бережницька, Христина Блазенко, проф. Віра Боднарук, Степан Воляник, д-р Богдан Гайдукевич, Арета В. Гелібей, Любомир Гевко, інж. Тит Геврик, д-р Богдан Т. Гнатюк, д-р Ася Гумецька, Михайло Дуб, Іван Дутко, мгр Роман Ільницький, інж. Любомир Калинич, інж. Мирослав Кальба, д-р Ігор Каменецький, мгр Ольга Кекіш, д-р Олександра Климишин, проф. Григорій Костюк, Петро Крамаренко, д-р Богдан Крук, Мирослава Ласовська-Крук, інж. Володимир Магун, Богдан Неганів, д-р Петро Одарченко, о. Вернард Панчук, Лада Прокоп, Маріяна Рубчак, проф. Іван Самійленко, о. Севастіян Саболь, д-р Олександер Серафин, д-р Михайло Скальський, д-р Богдан Томків, д-р Андрій Турчин, д-р Іван Фізер, Юрій Фединський, Богдан Хонюк, Михайло Цап, д-р Богдан С. Целевич і д-р Дмитро Штогрин;
35.00 д-р Богдан і Тамара Мриц;
по 30.00 д-р Т. Артемович, Мирослава Вишивана, інж. Іван Жук, Микола і Діонізія Ненадкевич, о. Григорій Рекучий і Марта Рудик;
по 25.00 Марія Андрусяк, Віктор Бабенко, Тиміш і Лідія Балабан, Лєна Басюк, інж. Ярослав і Надія Бігун, мгр Іван і Софія Винник, Зорян і Дарія Гординський, д-р Ярослав і Богданна Ґелета, Петро Гончаренко, Ксеня Данилишин, Андрій й Ірина Дзедзик, Емілія Дзюба, Роман і Люба Домбчевський, Роман і Віра Запутович, Борис і Звенислава Захарчук, Остап й Ірина Зенюк, проф. Володимир Жила, Олена Качала, Ольга Кобзяр, Лев Кушнір, Адам і Стефанія Лісікевич, Мирослав і Христина Лисобей, д-р Іван і Наталія Макаревич, Анна Маркевич, Наталія Мітрінга, Любомира Огаренко, д-р Іван П. Паульс, Марія Підгородецька, д-р Володимир Пушкар, інж. Богдан і Богданна Саламаха, інж. Іван і Дарія Скіра, Олег Склепкович, д-р Олександра Скольник, д-р Зена Сохор, Анастазія Сочинська, Микола й Анна Стасів, Галина Степаненко, д-р Степан Стецура, Михайло й Анна Сушко, д-р Святослав і Марта Трофименко, д-р Богдан і Богданна Худьо, Любомира Чапельська, Ярослав й Ольга Чипак, Мирон і Дарія Яросевич;
24.00 інж. Василь і Лідія Колодчин;
по 20.00 Микола Бодель, Петро Болонний, Володимир Винницький, Йосиф і Мона Войтович, Володимир Волчук, мгр Володимир і Наталія Грицин, Катерина Денисенко, Володимир Кліш, Галина Клим, Олександер Кобаса, Любомира Костечко, Дарія Кострубяк, Вадим і Христина Кузьмович, Любомир Лампіка, Віра Левицька Уляна Лоза, Орест і Стефанія Логінский, Олена Нессіна, Ярослав Очеретько, Емілія Е. Процінська, Сергій й Ева Сахарук, Юрій Свищук, Володимир Сорочак, Ксеня Старосольська, Марія Турко, Іван Цьолко, д-р Ден Б.Чопик, Микола і Стефанія Чорний, Богдан і Христина Шепелявий, д-р Михайло й Іванна Яцух;
по 15.00 Теодор Данчевський, Теодозій Дячок, Галина Єфремов, інж. Микола Курчак, Микола Лаврин і Роман А. Мельник;
по 10.00 Павліна Данчук-Адрієнко, Ольга Антохій, Галина М. Бодо, Ярослава Букачевська, д-р Олег Волянський, Семен Гасяк, Дмитро Демедюк, Богдан Дем'янчук, Стефанія Єрмолович, Богдан Казанівський, Ярослава Кіналь, Ярослав й Іванна Клим, Богдан Козак, Микола Корінець, Юліян Крижанівський, Богдан Р. Кузьма, Ярослав Кушнір, Дмитро Лясевич, Оксана Омецінська, Микола Ромах, І. Руденський, Стефанія Семущак, Василь Шийка, Василь Федорів, Юрій й Оксана Храневич і Ольга Ярема;
по 5.00 Теодор Гайдук, Володимир Дитиняк, Ольга Мулик, Михайло Попович і Ярослав Хичій;
2.00 Б. Боднар.

Управа Наукового Товариства ім.Шевченка в ЗСА висловлює всім вельмишановним, дорогим і щедрим жертводавцям щиру подяку за пожертви і пам'ять про наше Товариство та зрозуміння до його вагомої наукової праці. Ваші пожертви допомагають Науковому Товариству ім.Шевченка успішно продовжувати і розвивати наукову, публіцистичну та суспільно-культурну працю. Ваші пожертви уможливлюють для наших членів брати активну участь у міжнародних наукових конференціях і з'їздах та влаштовувати на цих інтернаціональних форумах окремі українські сесії та виставки наших видань.

Крім цього НТШ допомагає українській науці в Україні, а зокрема матірному НТШ у Львові. НТШ все старалось, щоби українська наука, яка через довгі роки була ізольована, займала своє місце у колі вільної науки світу. Це було і є широке поле невідкладних завдань перед НТШ у минулому і сучасному, що вимагає великих зусиль і праці і фінансових засобів. Тому просимо наших щедрих жертводавців — українських громадян мати це на увазі і знайти місце для НТШ у своїх бюджетових плянах, за що будемо вдячні. Ще раз щиро дякуємо нашим щедрим жертводавцям.

Якщо у поданому списку жертводавців когось поминено,чи може трапились якісь неточності, то просимо вибачення і повідомити нас, щоб ми могли внести потрібні поправки.

Наша адреса:
SHEVCHENKO SCIENTIFIC SOCIETY, INC.
63 Fourth Avenue, New York, N.Y.10003

Управа НТШ

Л. Кучма...

(Закінчення зі стор. 1)

В. Шмаров відіграв також велику ролю у зміцненні військових стосунків України і ЗСА. Разом з секретарем оборони Вілліямом Перрі він кілька разів був на спільних військових навчаннях в рамках „Партнерства для миру".

Останнім часом незадоволення В. Шмаровим посилювалося. Вершиною цього стали протести вояків минулого місяця, які, як і багато інших працівників в Україні, не дістають по кілька місяців платні.

Покищо не відомо, хто буде призначений на місце В. Шмарова. Наймовірнішими кандидатами є заступник міністра оборони генерал-полковник Іван Біжан і начальник Генерального штабу МО генерал-лейтенант Олександер Затинайко. Шанси має і Володимир Мухін, голова комісії Верховної Ради з військових питань.

Звільнення В. Шмарова і В. Євтухова є продовженням серії звільнень, які Л. Кучма розпочав з приходом нового прем'єра Павла Лазаренка. Минулого тижня також зрезигнував цілий Уряд разом з П. Лазаренком у зв'язку з новою Конституцією. Звільнення Уряду вважається чисто формальним, щоб додержатися положень конституції, яка забороняє урядовцям займати більш як один пост. Проте очікується, що новий кабінет Міністрів буде повністю оновлений, хоч і з тим самим прем'єром П. Лазаренком.

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

Спостерігачі вважають, що через кризу неплатежів, яка вимірюється в 1.3 блн. дол., П. Лазаренкові буде важко отримати підтримку Верховної Ради.

Вимагаючи виплати заборгованих платень, шахтарі Донбасу почали минулого тижня страйк. Президент наказав Урядові вирішити це питання до кінця літа.

Ройтерс також повідомляє, що цьогорічний низький урожай хліба теж може зашкодити переобранню П. Лазаренка.

Депутати-комуністи, фракція яких найчисельніша у Верховній Раді, заявили, що вони голосуватимуть за П. Лазаренка, якщо до нового Кабінету Міністрів введуть їхніх представників. Покищо в Уряді комуністів немає.

Після зустрічі з депутатами-комуністами, Л. Кучма сказав 5-го липня, що розгляне їхні ідеї, якщо ці ідеї будуть „професійні, чесні і порядні".

Українські засоби масової інформації твердять, що до нового Уряду важко буде ввійти міністрові оборони В. Шмарову і міністрові закордонних справ Геннадієві Удовенкові.

В. Шмарова критикують за невиплачені воякам платні. Крім того, його звинувачують в розвалі армії. Г. Удовенко потрапив у немилість дорадників Президента за свій виступ на варшавській нараді керівників НАТО, в якому він сказав, що Україна хоче стати асоційованим членом цієї організації. Це викликало негативну реакцію в Росії.

В ЙОРДАНСЬКОМУ місті Акаба відбулася зустріч короля Гуссейна з керівником палестинської автономії Ясіром Арафатом. Вони підтвердили свою прихильність до миру на Близькому Сході. Палестинський лідер просив короля Гуссейна сприяти встановленню діялогу палестинців з новим ізраїльським урядом, оскільки дотепер прем'єр Ізраїля Беньямін Нетанягу не виявляв бажання зустрічатися з Я. Арафатом. Король Гуссейн запевнив, що його країна не зазіхає на західний берег Йордану, який від 1950 до 1967 року входив до складу Йорданії, а відтак цю територію окупував Ізраїль. Король Гуссейн сказав також, що „незмінно підтримуватиме палестинських братів у їхній боротьбі за створення власної незалежної держави на своїй землі".

МІЖПЛЯНЕТНИЙ КОСМІЧНИЙ корабель „Колюмбія" без будь-яких утруднень після 17-денного перебування у космосі приземлився на летовищі Космічного центру ім. Кеннеді в Кейп Каневерал на Фльориді. Цим разом чотириченна залога у проводі з командиром — полковником Теренсом Генріксом займалася у космосі науковими медичними дослідами, наслідки котрих будуть ними ж дальше досліджувані вже у лябораторіях Космічного центру ім. Кеннеді. Ця 17- денна мандрівка „Колюмбії" була найдовшою, котру досі відбули американські космічні кораблі .

Папа...

(Закінчення зі стор. 1)

ликами і православними. Як відомо, з відновленням УГКЦ виникли конфлікти між вірними цих конфесій переважно за греко-католицькі храми, передані Сталіном Православній Церкві.

На Службі Папа час від час підтримував Кардинала Любачівського, якому важко було стояти на ногах через похилий вік — 81 рік.

Пізніше після Служби Божої Папа звернувся до вірних, які зібралися на площі св. Петра, з щотижневою промовою. Згадуючи Службу Божу на честь 400-ліття Берестейської унії, він сказав, що різноманітність теологічних і церковних традицій не є шкідливою, а навпаки повинна збагатити віру, особливо тепер перед святкуванням великого ювілею — 2000 років від народження Ісуса Христа.

Одним із своїх найголовніших завдань Папа зробив пошук шляхів об'єднання християн, які поділилися 1054 року на Католицьку і Православну Церкви внаслідок так званої „Великої схизми". Папа також проголосив 2000 рік, який є порогом третього тисячоліття, Святим Роком.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, INC.
P.O.Box 1028, New York, N.Y. 10276

ВШАНОВУЮЧИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

померлих дорогих членів фундації УВУ, в пам'ять яких зложили слідуючі пожертви родина, приятелі, друзі на українську науку, стипендії та українські студії в УВУ.

Інж. Олег і проф. Іванна Ратич в св. п. батька проф., ректора Українського Вільного Університету з нагоди 75-річчя УВУ	5,000.00
Марія Каплистий в св. п. мужа проф. інж. Макара на Постійний Стипендійний Фонд в його імені	1,000.00
Тиля Децик в св. п. Володимира Децика	500.00
Тгір Василь і Олена в св. п. дорогих Володимира і Ігора Столяровських	500.00
Марія Андрусяк в св. п. мужа д-ра Іллі на Постійний Стипендійний Фонд в його імені	300.00
Володимира Мацюрак в св. п. мужа д-ра Андрія	250.00
Софія Кузик в св. п. мужа д-ра Олега	100.00
Д-р Василь і Рома Саляки в св. п. вуйка Евстахія Кульчицького	200.00
Д-р Олег Кульчицький в св. п. батька Евстахія	100.00
Анастазія Кобилецький в св. п. мужа Івана	25.00

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ за померлих членів Фундації та осіб у світлу пам'ять котрих родина чи друзі зложили пожертви на Фундацію УВУ — відправляються кожного року в останню неділю січня в українських церквах у всіх країнах нашого поселення.

ПРОСИМО слідкувати за нашими оголошеннями.

ДЯКУЄМО всім жертводавцям і клонимо наші голови перед пам'яттю покійних. Нехай ласкавий Господь дасть їм вічний спокій, а світла пам'ять про них залишиться серед нашої спільноти.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УВУ

Ділимося сумною вісткою з рідними і приятелями, що 6-го липня 1996 р. з волі Всевишнього по довгій недузі відійшла у вічність на 72-му році життя

бл. п.

ТАТЯНА КОХАН

У глибокому смутку:
муж — ІВАН
діти — АНДРІЙ, МАРКО і ХРИСТЯ
внуки — ДАНИЛО, ПЕТРО і ЛЯРИСА
та дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Вічна їй пам'ять!

ПАРАФІЯЛЬНА РАДА св.-ТРОЇЦЬКОЇ КАТЕДРИ української православної церкви в Ню Йорку ділиться сумною вісткою з українською громадою в діяспорі, що 4-го червня 1996 р. з волі Всевишнього упокоївся в Бозі

бл. п.
о. протоієрей

ІВАН КУЛЬЧИЦЬКИЙ

колишній настоятель нашої парафії.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ УПОКОЄННЯ, 14-го липня 1996 року, в церкві при 359 Брум Стріт в Ню Йорку буде відслужена Панахида.

Горем опечаленій паніматці, синам і всій родині складаємо наше щире співчуття.

ПАРАФІЯЛЬНА РАДА

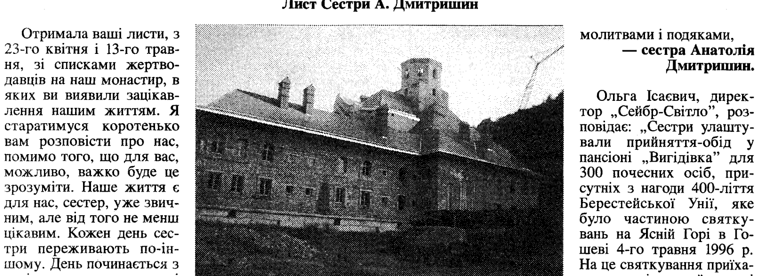
Сестри Пресвятої Родини будують монастир в Гошеві

Лист Сестри А. Дмитришин

Отримала ваші листи, з 23-го квітня і 13-го травня, зі списками жертводавців на наш монастир, в яких ви виявили зацікавлення нашим життям. Я старатимуся коротенько вам розповісти про нас, помимо того, що для вас, можливо, важко буде це зрозуміти. Наше життя є для нас, сестер, уже звичним, але від того не менш цікавим. Кожен день сестри переживають по-іншому. День починається з ранішних молитов, участі в Службі Божій, а потім праця і молитва чергуються аж до вечірніх молитов. Надіємося, як наш монастир буде збудовано ви зможете приїхати і погостювати в нас і краще пізнати наше життя.

Робота сестер різноманітна. Найголовніше — це катехизація у школах. Крім того, вони допомагають робітникам на будові і біля господарства. Тому, що Уряд України перебуває у фінансовій кризі і не має фондів, щоб утримати військо, воякам дозволяється працювати на нашій будові і за цю службу звільняють їх раніше з військової служби. Опіка над вояками лягає на плечі сестер. Вони користають з нагоди і позитивно впливають на військовиків. Вчать їх релігії, моралі, доброї поведінки, відвертають від алькоголю і куреня і, під здоровим впливом сестер, вони стають іншими людьми.

Вояки — це молоді хлопці у віці від 18 до 20 років. Щоб прохарчувати і робітників, і їх, ми змушені тримати велику господарку, яка складається з 10 гектарів поля, одного коня, трьох корів, семи

Новий монастир у Гошеві.

телят, п'ятеро великих і п'ятеро маленьких свиней, курей, качок, гусей та індокачок. Все це господарство вже приміщене на новій будові.

Тому що хатина (під стріхою), в якій ми живемо і яка знаходиться чотири кілометри від будови монастира, є для нас замала, ми не в спромозі вмістити в ній більше сестер і не можемо дати ради з усією роботою. З цієї причини до господарської праці залучаємо помічників, які працюють безплатно, жертвуючи свою працю Богу. Щодо самої хатини, то вам буде важко її уявити. Я постараюся в скорім часі вислати вам знимку. А покищо лише напишу, що в ній є дві невеличкі кімнатки і кухня (в якій палимо дровами), там важко розминутися двом сестрам. З таким же маленьким коридорчиком. Але це розкіш у порівнянні з печерами, в яких жили монахи-пустельники.

Отже, ми не маємо особливих проблем з харчами. Така велика господарка нам потрібна перш за все тому, що на будові монастиря працюють 30 вояків, яким платимо значно менше, аніж звичайним робітникам. Забезпечуємо їх чотириразовим на день харчуванням, і якщо б усі продукти нам довелося купувати, то це виходило б дуже дорого. Також допомагають харчами і люди з навколишніх сіл, які не мають грошей, щоб пожертвувати на будову монастиря, а жертвують замість того харчі.

Навіть хліб ми печемо самі, а крупи переважно вдається дістати, (вижебрати). Їх жертвують нам селянські спілки та підприємства. Так що з харчами ми проблеми не маємо і на них грошей майже на витрачаємо.

Щодо одягу, то також не дуже тяжко. Бо наші габіти є дуже міцні і надійні. А щодо взуття чи верхнього одягу, то нам простіше, бо обіт вбогости вимагає у всьому простоти і скромности, тому обходимось тим, що маємо. Тож дякуємо вам за ваші турботи про нас, але не завдавайте для себе клопотів. Ви і так для нас надзвичайно багато робите.

Новий гошівський монастир має дах, каплиця вже майже скінчена. Повне закінчення будови залежить від ваших пожертв, за які ми купуємо матеріял. Знову апелюємо до вас, поможіть нам завершити наше діло, щоб ми краще працювали для Бога і народу України.

На закінчення ще і ще вам дякую за вашу поміч. Нехай Господь благословить вас і всіх жертводавців і помагає вам. З молитвами і подяками,

— сестра Анатолія Дмитришин.

Ольга Ісаєвич, директор „Сейбр-Світло", розповідає: „Сестри улаштували прийняття-обід у пансіоні „Вигідівка" для 300 почесних осіб, присутніх з нагоди 400-ліття Берестейської Унії, яке було частиною святкувань на Ясній Горі в Гошеві 4-го травня 1996 р. На це святкування приїхали тисячі людей, сотні священиків і монахинь, як і церковні ієрархи, і члени Уряду України, зо-крема Папський нунцій, вісім єпископів (між ними були єпископи Дмитрен-ко, Лостен і Мудрий), Горинь, Куєвда та інші.

Прийняття складалося з кількох страв, печива і тортів, які на тацах елегантно подавали молоді сестри, столи були прибрані по-мистецьки, з художньо розписаними картками з іменами всіх присутніх, під час прийняття деклямували вірші і співали сестри. Всі гості дістали на дорогу хліб, печений сестрами.

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні — (АГРУ — Americans for Human Rights in Ukraine) вже зібрала 13,000 тисяч дол.; всі гроші ми передали Сестрам. Кошти збірки покриваємо з власної каси. Збірку продовжуємо, бо треба закінчити будову монастиря в Гошеві цього літа. Просимо продовжувати посилати пожертви на будову монастиря до: AHRU–Hoshiv, 43 Midland Place, Newark, NJ 07106. Всі пожертви можна відтягнути від податків".

ПЕНТАҐОН РОЗГЛЯДАЄ тепер можливість пересунути американські війська, які перебувають в савдійсько-арабських містах, в такі околиці, які будуть краще забезпечені перед атаками арабських терористів. Це рішення, як поінформував репортерів секретар Департаменту оборони Вілліям Перрі в дорозі із Боснії, має бути переведене в близькому часі, з уваги на широку реакцію на останній вибух бомби на американській військовій базі у Савдійській Арабії.

Спроби...

(Закінчення зі стор. 2)

забезпечення дає банкірам моральну відвагу стосовно риску. Усунення державного забезпечення ставить їх на осторогу, бо кожна втрата стане їхнім коштом та відповідальністю.

Дійсно, потрібним є механізм, який зробив би можливим для кожного з банків збанкрутувати, не спричиняючи кризи цілої банкової системи, і котрий накладав би високі кари на тих, кого випустили на поруки, як засіб застрашення для інших. Дозволити банкрутства окремих банків без спричинення кризи у банковій системі є досить тяжко виконати.

Незважаючи на всякі поліпшення, контроля ґльобальних банкових гігантів є понад силу багатьох не тільки контролерів, але й директорів. З прийняттям багатьма країнами кожночасних розрахунків, можливість банкрутства одного банку спричинити обвал інших зменшується. Однак введення ладу у світову банкову систему займе ще багато років.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!